

திருவள்ளூர் ஆண்டு 2036

செந்தமிழ்

திங்கள் இதழ்

தொகுதி : 99 பகுதி : 11 நவம்பர் 2005

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை-1.

நவம்பர்-05

தமிழ்ச் சங்க ஓட்சிக் குழு

முகவை மன்னர் திரு. நா.குமரன் சேதுபதி	தலைவர்
திருமதி. இராணி இலட்சுமி நாச்சியார்	துணைத்தலைவர்
திரு. இரா. அழகுமலை எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,	செயலாளர்
திரு. மா. சங்கரபாண்டியன் பி.ஏ., பி.எல்.,	உறுப்பினர்
திரு. டாக்டர் ந.சேதுராமன் M.S., M.Ch., M.N.M.S. (Uro) F.I.C.S.,	உறுப்பினர்
திரு. ச.பரங்குன்றம் பி.ஏ.,	உறுப்பினர்
திரு. இரா.குருசாமி பி.ஏ.,	உறுப்பினர்
திரு. க.முத்தையா பசும்பொன் பி.ஏ., பி.எல்.,	உறுப்பினர்
திரு. இரா.கண்ணன்	உறுப்பினர்
திரு. மா.ச. கார்த்திகேய பாலாஜி பி.இ.,	உறுப்பினர்
திரு. எஸ்.எம்.நாகராசன் பி.ஏ.,	உறுப்பினர்
திரு. பி.வீரணன்	உறுப்பினர்

கல்லூரிக் குழு

டாக்டர் திரு.ந.சேதுராமன், M.S.,M.Ch.(URO),M.N.M.S.(URO),FICS.,	தலைவர்
திரு. மா. சங்கரபாண்டியன், பி.ஏ.பி.எல்.,	செயலாளர்
திரு. இரா. அழகுமலை, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,	உறுப்பினர்
திருமதி. இராணி இலட்சுமி நாச்சியார்	உறுப்பினர்
திரு. ச.பரங்குன்றம், பி.ஏ.,	உறுப்பினர்
திரு. இரா.குருசாமி, பி.ஏ.,	உறுப்பினர்
திரு. மா.ச.கார்த்திகேய பாலாஜி, பி.இ.,	உறுப்பினர்
திரு. க.முத்தையா பசும்பொன் பி.ஏ., பி.எல்.,	உறுப்பினர்
திருமதி. வாசுகி ராஜா எம்.எஸ்.சி., எம்ஃபில்.,	உறுப்பினர்
இராஜா. திரு. முருகதாஸ் தீர்த்தபதி	உறுப்பினர்
திரு. இரா.கண்ணன்	உறுப்பினர்
திரு. மா.ச.மாரியப்ப முரளி பி.ஏ., பி.எல்.,	உறுப்பினர்
டாக்டர் திரு. க சின்னப்பா பி.எச்.டி., முதல்வர்	உறுப்பினர்
டாக்டர் திருமதி. வீ.காந்திமதி பி.எச்.டி., இணைப்பேராசிரியை	உறுப்பினர்
டாக்டர் திருமதி. செ.தனலெட்சுமி பி.எச்.டி., இணைப்பேராசிரியை	உறுப்பினர்
பல்கலைக்கழக உறுப்பினர்	

செந்தமிழ்

(தோற்றம் 1903)

தொகுதி : 99
பகுதி : 11
நவம்பர் 2005

திங்கள் இதழ்
திருவள்ளூர் ஆண்டு 2036

இதழ்க் கட்டணம்	உள்நாடு	வெளிநாடு
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ. 60	ரூ. 600
புரவலர் கட்டணம்	ரூ. 1000	ரூ. 2000
தனி இதழ்க் கட்டணம்	ரூ. 6	ரூ.

ஆசிரியர் இரா. அழகுமலை எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
செயலாளர் - மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்.

பதிப்பாசிரியர் இரா. சதாசிவம் எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை-1.

பொருளடக்கம்

இதழ்மணம் 300

தத்துவராயரின் அத்வைத சிந்தனைகள் 301

டாக்டர். சு.வேங்கடராமன்

குற்றியலுகரம் அன்றம் இன்றம் 304

முனைவர். இரா.கோதண்டராமன்

சிந்தாமணி கூறும் அறம் 318

தி.வே.கோபாலையர்

நரல் மதிப்புரை 335

இரா.சதாசிவம்

இதழ்மணம்

பேராசிரியர். வெங்கட்ராமன் அவர்கள் தத்துவராயரின் அத்வைதசீந்தனைகள் என்னும் தலைப்பில் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் சோழ நாட்டில் செழித்து வளர்ந்த தத்துவத்துறை நூல்கள் குறித்தும் அதன் ஆசிரியர் குறித்தும் வாசகர்களுக்கு ஓர் அறிமுகம் செய்துள்ளார். தமிழகத்தில் தத்துவநூல்களும், சிந்தனைகளும் பரவலாகப் பயின்று வந்த செய்தி கட்டுரையில் தெளிவாகிறது. அத்வைதக் கோட்பாடு தெற்கே தொடங்கிப் பரவலாக மக்கள் வாழ்க்கையில் நடைமுறை வழக்கில் பயின்று இலக்கிய வடிவம் பெற்று சோழ நாட்டில் காவிரிக் கரையில் குருபரம்பரையாக வழங்கி வந்தது என்பது இனியசெய்தி.

முனைவர் இரா. கோதண்டராமன், குற்றியலுகரம் - அன்றும் இன்றும் என்னும் தலைப்பில் நெடிய ஆய்வுமேற்கொண்டுள்ளார். தொல்காப்பியர் பவநந்தியார் நச்சினார்க்கினியர் யாப்பிலக்கணிகள் கருத்துக்கள் மொழியில் அடைந்துள்ள மாற்றத்தை சுட்டிக் காட்டியிருப்பது ஆய்வுநெறியின் அழுத்தத்தைக் காட்டுகிறது. குற்றியலுகரம் என்ற சிந்தனைக்கு இப்போது தமிழில் இடமில்லை. இன்றைய தமிழில் மொழி இறுதி உகரமானது இதழ்குவியாப் பின்னியர் என்று கொள்ளத்தக்கதாகின்றது என்னும் ஆசிரியர் கருத்து. மாணவர் ஆசிரியர்க்கிடையே இலக்கணத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கு மிகவும் பயனுடையதாக இருக்கும்.

முதுபெரும் தமிழறிஞர் தி.வே. கோபாலையர் அவர்கள் சிந்தாமணி கூறும் அறம் என்னும் நீண்ட நெடிய கட்டுரை தொடர்ந்து இரண்டு அல்லது மூன்று இதழ்களில் வெளிவரும். சிந்தாமணியின் பல்வேறு கூறுகளை ஆசிரியர் பெருமகள் ஆய்ந்து எழுதியுள்ளார்கள். அறத்தின் பல்வேறு செய்திகள் கட்டுரையில் இடம் பெறுகிறது. பண்பெனப்புகுவது பாடு அறிந்து ஒழுக்கம் என்னும் தொடரை ஆசிரியர் பண்பாவது உலகில் நன் மக்களிடையே நடைபெறும் செய்திகளை அறிந்து தானும் அதற்கு ஏற்பப் பின்பற்றி வாழ்தலாம். என்னும் கருத்து ஆசிரியருடைய நூலாய்வுப் புலத்தை நாம் உணர்ந்து போற்றி ஒழுக்கத்துண்டுவதாக அமைகின்றது. அரியபல கருத்துக்களின் பேழை சீவகசிந்தாமணி அப்பேழையைத் திறந்து பொருள்களை ஆசிரியர் அரிதின் முயன்று நமக்களித்துள்ளார்.

தத்துவராயரின் அத்வைத சிந்தனைகள்

பேராசிரியர்,
டாக்டர், சு. வேங்கடராமன்
தலைவர் இக்கால இலக்கியத்துறை
தமிழியற்பள்ளி
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்
மதுரை - 625 021.

தமிழ்நாடு கண்ட தத்துவச் சான்றோர்களுள் தத்துவராயர் ஒருவர். அவர் அருட்கவிஞர் கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். சோழ நாட்டில், வீரமாம நகரில் அந்தணர் குலத்தில் பிறந்தவர். இவரும், இவருடைய தாய்மாமன் சொரூபானந்தரும் வேதம், உபநிடதம், இதிகாசம், புராணம் போன்ற வடமொழி நூல்களுடன் தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூற்களையும் கற்றுத் துறை போனார்கள். நூல்களின் வழி கற்ற கல்வியை விடவும் குரு முகமாக உபதேசம் பெற்று, இறையருளை அனுபவிக்க ஆசைப்பட்டனர். இத் தீராத வேட்கையால், தக்க ஒரு குருவைத் தேடிப் புறப்பட்டனர். பொதுவாக, நம்நாட்டுச் சமயங்கள் குரு முகமாக இறையருளைப் பெறுவதை வலியுறுத்தும். அருபரத் தொருவன் குருபரனாகி அவனியில் வந்து அருளிய பெருமையை மணிவாசகர் வாக்கின்படி அனுபவிக்க ஆசைப்பட்டனர். சொரூபானந்தர் முதலிலும் தத்துவராயர் அடுத்தும் ஒரு குருவைக் கண்டனர். திரு வெள்ளறை, திருப்பைஞ்சேலி ஆகிய ஊர்களை அடுத்துள்ள கோவர்த்தம் என்ற ஊரின் புறத்தேயுள்ள இடத்தில் சிவப்பிரகாசர் என்னும் பெயரையுடைய பெரிய ஞானியைக் குருவாக ஏற்றனர். சொரூபானந்தரைத் தம் குருவாகவும், சிவப்பிரகாசரைப் பரமாதாராயராகவும் தத்துவராயர் வரித்தார். இரு குரவர் மீதும் அவர் பாடிய பாடல்களே இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள அருட்பாடல்கள்.

தத்துவராயர் தமிழில் ஏராளமான பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இவர் பாடியுள்ள பாடல்கள் யாவும் அடங்கல்முறை, பாடுதுறை என்ற பெயர்களில் தொகுக்கப்பட்டு உள்ளன. அடங்கல்முறை என்பதில் சிற்றிலக்கிய வகைகளாக 18 நூல்கள் உள்ளன. பாடுதுறை என்பதில் 138 தலைப்புக்களில் 1140 பாடல்கள் உள்ளன. இவை தவிர, உலகிற்காக வேதாந்தக் கொள்கைக்கு இசைந்த பாசரங்களைத் திருமுறைகள், நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தம் போன்ற நூல்களிலிருந்து திரட்டியும், தாமே பாடியும் சேர்த்து அவற்றைப் பெருந்திரட்டு, குறுந்திரட்டு ஆகிய நூல்களாகத் தந்தார். மேலும் சிவப்பிரகாச வெண்பா, தத்துவாயிர்தம், ஈசுவர கீதை, பிரம்ம கீதை ஆகிய நூல்களையும் பாடியுள்ளார். சைவ, வைணவ பேதமின்றிப் பரம்பொருள் ஒன்றே என்ற பெருநோக்கில் தத்துவராயர் பாடினார். சங்கரரின் அத்வைத வேதாந்தக் கருத்துக்களைத் தமிழில் மிகுதியாகப் பாடிய பெருங்கவிஞரும் தத்துவராயரே. ஒரு காலத்தில், தமிழ் நாட்டிலுள்ள அத்வைத பாடல்கள், பெண்கள் சாதாரணமாகக் கூடிப்பாடும் பஜனைப் பாடல்களில் இடம்பெற்று இருந்தன.

சங்கரரின் அத்வைத வேதாந்தக் கருத்தைப் பாமர மக்களிடையே எடுத்துச் சொல்ல, தத்துவராயர், பாடுதுறையில் ஒரு புதிய உத்தியைக் கையாண்டார். பொதுமக்கள் வழக்கில் இருந்த, இசையுடன் கூடிய நாட்டுப் பாடல் வடிவில் பாடல்களைப் பாடினார். அவற்றின் எளிமையானதும் பழக்கப்பட்டதுமான வடிவம், இசைக்கூறு மக்களிடம் மிக விரைவில் பரவியது. குருபக்தியைப் புகழ்ந்து அவர் ஏராளமான பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். தம் முதல் குருவான சொரூபானந்தரைப் பிரிந்து சென்றபோதும், மீண்டும் அவர் திருவடிகளில் வந்து வீழ்ந்தபோதும் அவர் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பே பாடுதுறை ஆகும். குருவாக நமக்கு வாய்த்துள்ளவன் இறைவனே என்றும், அவன் திருவடிகளை நம் தலையின் மீது சூடிக்கொள்வதே பெரும் பயன் என்றும் பாடுகிறார். அவ்வாறு, திருவடி சம்பந்தம் வாய்த்து விட்டால், ஐம்புலன்களால் வரும் பிணக்கை அறுத்துவிடலாம் என்று கூறுகிறார். அஞ்சின் பிணக்கை அறுத்தபின் அவன் வேறு என்ற நிலைதானே போய்விடுகிறது. அவன் என்னுள் வந்து கலந்து, இரண்டற்ற நிலை தானே வந்து எய்துகிறது. அப்போது, அவன் என்ற படர்க்கைச் சுட்டும் நான் என்ற தன்மையுமான அன்னிய நிலை போய் விடுகிறது. இதனைத் தத்துவராயர் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

அஞ்சின் பிணக்கை அறுக்கலாம் அம்மாளை
 அன்னியம் ஒன்றற்று இருக்கலாம் அம்மாளை
 துஞ்சும் பிறவி துடைக்கலாம் அம்மாளை
 சுருபன் அடியிணை சூடினால் அம்மாளை

அம்மாளை என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள ஒரு பாடல் இது. அம்மாளை என்பது நாட்டுப்புற மகளிர் விளையாட்டுக்களுள் ஒன்று. இருவரோ அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பெண்களோ கூடி, கல் அல்லது கிழங்கு கொண்டு, மேலே போட்டு அவற்றைப் பிடித்து விளையாடும் விளையாட்டு வகை. ஒரு பெண் வினா எழுப்ப, மற்றவள் விடை கூறும் முறையில் அமைந்திடும் அம்மாளை ஒரு வகை, திருவாசகத்தில் அம்மாளை சாழல் என்ற தலைப்புக்களில் இவ்வகைப் பாடல்கள் உள்ளன. அடிதோறும் அம்மாளை என்ற சொல் இடம்பெற்று, வினா-விடைப் பாங்கு இவ்வாறும் இருப்பது மற்றொரு வகையாகும். மேலே நாம் கண்ட அம்மாளைப் பாட்டு இரண்டாம் வகை ஆகும். அவன் (குரு) வேறு, நான் வேறு என்ற நிலை இருக்கும் வரையில், அன்னியப்பட்டு ஐம்புலப் பிணக்கில் உழன்று, பிறவித் துன்பத்தில் அழுந்திக் கிடக்கிறோம் என்று பாடுகிறார் சுவாமிகள். இதனை அடியோடு நீக்க, குருவின் திருவடிகளே சரணம் என்று பாடுகிறார். சுருபன் அடியிணைகளை நம் சென்னிமீது சூடிக்கொள்ளும் பேற்றை அவனே அருளவேண்டும். தானே வந்து தலையளித்து ஆட்கொள்ளும் பேறு அது என்று பாடுகிறார். அம்மாளை என்ற தலைப்பில் சுவாமிகள் இரு வெவ்வேறு பாடல்களைப் (முறையே 4 பாடல்கள், 6 பாடல்கள்) பாடியுள்ளார். எனினும் இரண்டிடங்களிலும் இந்த இரண்டாம் வகையை - வினா, விடை அமைப்பு இன்றி, அடிதோறும் அம்மாளை என்ற சொல்லை இறுதியில் வைத்துப் பாடியுள்ளார்.

தத்துவராயரின் அத்வைத சிந்தனை இப்படி எளிமையான பாடல்களில் நுட்பமாகப் பொதிந்துள்ளது.

என்னிலே யாவையும் கண்டிடல் ஆவதும்
யாவையுள் என்னையும் கண்டிடல் ஆவதும்
அன்னியம் கண்டிலோம் என்றிடல் ஆவதும்
அறிவே வடிவாய் இருந்திடின் அல்லவோ

என்ற பாடல் நல்ல சான்று. எல்லாவற்றிலும் தன்னையும், தன்னுள் எல்லாவற்றையும் காணும் சமநோக்குவரின், வேறு வேறு என்ற அன்னியப்படுத்திப் பார்க்கும் போக்கு கழன்று விடும். மிக உயர்ந்த தத்துவம், எளிமையான பாட்டில் வந்துள்ளது. அருமையில் எளிய அழகே போற்றி என்ற மணிவாசகம் காட்டிய வழி இது. பார்க்குமிடம் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து நின்ற பரம்பொருளை உணர, தத்துவராய சுவாமிகள் நல்ல அருள் வாக்குகளைத் தந்துள்ளார்.

தத்துவராயர் தனது குரு, ஸ்வரூபானந்தர் மீது பரணி ஒன்றை பாடிவிட்டு, அதை அரங்கேற்றுவதற்காக பண்டிதர்களின் சபை ஒன்றைக் கூட்டினார். ஆயிரம் யானைகளை கொல்லக்கூடிய மாவீரனுக்கு மட்டும் பரணி பாடலாமே யன்றி ஞானியின் (துறவியின்) மேல் அதை பாடுவது சரியல்ல, என்று கூறி பண்டிதர்கள் ஆட்சேபித்தார்கள். “நாமனைவரும் என் குருவிடம் போய், அங்கு இந்த விஷயத்தை நிச்சயிக்கலாம்” என்று கூறி தத்துவராயர் அனைவரையும் ஸ்வரூபானந்தரிடம் அழைத்துச் சென்றார். எல்லோரும் அமர்ந்தபின் தத்துவராயர் தம் குருவிடம் நடந்தவற்றை யெல்லாம் கூறினார். அவர் ஒன்றும் பேசாது மௌனமாயிருந்தார். அனைவரும் மௌனத்தில் ஆழ்ந்தனர். பகல்போய் இரவு வந்தது. யாரும் அசையவில்லை. படர்ந்த மௌனமட்கலையவில்லை. யாருக்கும் ஒரு எண்ணமும் எழவில்லை. ஏன் அங்கு வந்தோமென்ற நினைவும் ஒருவருக்கும் தோன்றவில்லை. மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு குரு தன் மனதை சற்றே அசைக்க, அனைவருடைய மௌனமும் கலைந்து எண்ண ஒட்டம் தொடர்ந்தது. “மதம் கொண்டு அலையும் யானைகளான அத்தனை மனங்களையும் ஒருசேர அடக்குவதின்முன், ஆயிரம் யானைகளை வெல்வது ஒருபொருட்டே யல்ல”, என்று பண்டிதர்கள் ஏகோபித்து பிரகடனம் செய்து ஸ்வரூபானந்தர் மீது பரணி பாடுவது உசிதமே என்று ஒப்புக்கொண்டனர்.

(தேவராச முதலியார் நாட்குறிப்பிலிருந்து - பக்கம் 52
ரமணமுனிவர் திருவாக்கு.)

குற்றியலுகரம் - அன்றும் இன்றும்

முனைவர். இரா. கோதண்டராமன்,
தொல்காப்பியர் அடிப்படை ஆய்வு மையம்,
புதுச்சேரி

1.0 இன்றைய தமிழ் என்பது

இன்றைய தமிழ் என்று நாம் இங்கே குறிப்பிடுவது கல்விமொழியாக இக்காலத்தில் பயின்று வழங்கும் செந்தமிழையேயாகும். இந்தச் செந்தமிழை இன்றைய எந்த ஒரு தமிழனும் தனது தாய்மொழி என்று உரிமை கொண்டாட முடியாது. தாய்மொழி என்று இங்கே நாம் குறிப்பிடுவது பள்ளிக்குச் செல்வதற்கு முன்பே பெற்றோர் மூலம் நமக்கு அறிமுகமான பேச்சு மொழியேயாகும். செந்தமிழ் என்பது பள்ளியில் நமக்கு ஆங்கிலத்தைப்போல் அறிமுகமாகும் ஒரு மொழியாகும். பேச்சுத் தமிழ் எல்லாச் சூழல்களிலும் பயன்படுத்தப்படுவதைப்போல் செந்தமிழானது பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. பாடநூல்கள், வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சியில் வாசிக்கப்படும் செய்தி அறிக்கைகள், அரசு அறிக்கைகள், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் என்று சில குறிப்பிட்ட சூழல்களில் மட்டுமே இந்தத் தமிழ் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இத்தகைய தமிழையே நாம் செந்தமிழ் என்று குறிப்பிடுகிறோம். இக்காலச் செந்தமிழின் இலக்கண விளக்க மரபுகளும் ஒத்துப் போகாத இடங்கள் பலவாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் குற்றியலுகரம் பற்றியதும் ஒன்றாகும். குற்றியலுகரம் தொடர்பாக எண்ணற்ற ஆய்வுகள் நிகழ்ந்துள்ளன அவ்வப்போது நிகழ்ந்தும் வருகின்றன. இதன் தொடர்ச்சியாக இந்த ஆய்வுரை அமைகிறது.

2.0 தொல்காப்பியச் சார்பெழுத்துக்கள்

2.1 தமிழ் இலக்கணங்கள் அதாவது மரபிலக்கணங்கள் குற்றியலுகர முற்றியலுகர வேறுபாட்டினை வலியுறுத்திச் செல்வதை நாம் அறிவோம். தனிக் குறிலடுத்து எந்த மெய்யின் மீதும் ஊர்ந்துவரும் உகரத்தை முற்றியலுகரம் அல்லது முற்றுகரம் என்றும், தனிக் குறில் சாராமல் வல்லொற்றுக்களின் மீது ஊர்ந்துவரும் உகரத்தைக் குற்றியலுகரம் அல்லது குற்றுகரம் என்றும் மரபிலக்கணங்கள் இனங்காணும். முற்றுகரம்

ஒரு மாத்திரை அளவினது என்றும் குற்றுசுரம் மெய்யைப்போல் அரை மாத்திரை அளவினது என்றும் மரபிலக்கணங்கள் வரையறை செய்கின்றன. குற்றுசுரம் உயிர்முன் கெடும். உயிர்வரின் உக்குறள் மெய்விட்டோடும் (நன்.164) என்று இதனைப் பவணந்தியார் குறிப்பிடுவார். முற்றுசுரமும் இவ்வாறு உயிர்முன் கெடுவதைக் கண்ட பவணந்தியார் முற்றும் அற்று ஒரோவழி (நன்.164) என்றும் குறிப்பிட நேர்ந்தது. இந்தக் குறிப்பு மேலும் ஆய்வுக்கு உரியதாகும்.

2.2 குற்றுசுரத்தைத் தொல்காப்பியர் யாப்பியல் அசைக்குரிய உயிராகக் கொள்ளவில்லை. பாடு, பாட்டு ஆகிய சொற்கள் பிற்காலத்தில் பா-டு, பாட்-டு என்று அலகிடப்பட்டு இரண்டு நேரசை சொற்களாகக் கொள்ளப்பட்டன. ஆனால், தொல்காப்பியர் இச்சொற்களை இரண்டு நேரசைகளைக் கொண்ட சொற்களாக அலகிடாமல் நேரசையின் கீழ் அடக்கி ஓரசைச் சொற்களாகக் கொண்டார். இவ்வாறே உதடு, மதகு, மருந்து, பிழம்பு ஆகிய சொற்கள் பிற்காலத்தில் உத-டு, மத-கு, மருந்-து, பிழம்-பு என்ற இரண்டு அசைகளாக அலகிடப்பட்ட போதிலும், தொல்காப்பியர் இவற்றை நிரையசையின் கீழ் அடக்கி நிரையசையான் ஆகிய ஓரசைச் சொற்களாகவே கொண்டார். இதில் குறிப்பிடத்தக்க செய்தி யாதெனில், கதவு, எண்ணு, தள்ளு ஆகிய சொற்களின் ஈற்றில் நிகழும் உசுரம் முற்றுசுரமாகக் கருதப்பட்ட போதிலும், தொல்காப்பியர் முன்னதை நிரையசையாகவும், பின்னவை இரண்டையும் (அதாவது எண்ணு, தள்ளு) நேரசையினவாகவும் கொண்டு ஓரசைச் சொற்களாகவே கருதினார். இதற்குக் காரணம் இவற்றில் நிகழும் ஈற்று உசுரமும், குற்றுசுரம்போல் உயிர்முன் கெடும் இயல்பினது என்பதாக இருக்கலாம். இன்னொரு குறிப்பிடத்தக்க செய்தி யாதெனில் பாடு, பாட்டு ஆகியவற்றில் நிகழும் உசுரத்தைக் குற்றுசுரமாகக் கொள்ளும் மரபிலக்கணிகள் பாடுகின்றான், பாட்டுகள் ஆகியவற்றில் நிகழும் உசுரத்தை முற்றுசுரமாகக் கொள்கின்றனர். பாடு, பாட்டு ஆகியவற்றின் ஈற்று உசுரம் உயிர்முன் கெடுவதால் அதனைக் குற்றுசுரம் என்றும், மெய்முன் கெடாத உசுரத்தை முற்றசுரம் என்றும் மரபிலக்கணிகள் கருதுவதாகத் தோன்றுகிறது.

2.3 தொல்காப்பியர் மூன்று வகைச் சார்பெழுத்துக்களைக் குறிப்பிடுவார் (எழுத்து.நச். 2). அவை குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம், ஆய்தம் என்பவையாகும். இவற்றின் நிகழிடங்களைத் தொல்காப்பியர்

தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார் (எழுத்து. நச். 36). குற்றியலுகரத்தைப் பொறுத்தவரையில், மொழியிறுதியில் உயிர்நெடில் (காடு), ஆய்தம் (எஃகு) வல்லொற்று (பாட்டு) மெல்லொற்று (பங்கு), இடையொற்று (முழ்கு), உயிரொலி (வரகு) ஆகியவற்றையடுத்து நிகழும் வல்லெழுத்துக்கள் ஆறின் மீதும் அரை மாத்திரை அளவினதாக (எழுத்து.நச். 12) அது நிகழும் என்றும் அதனை ஒரு மாத்திரையளவுள்ள மொழியிறுதியில் நிகழும் முற்றியலுகரத்தினின்றும் வேறுபடுத்த அதனிடத்து புள்ளியிடப் பெறும் (எழுத்து.நச். 5) என்றும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். இது அக்காலத்து நிலை. மலையாளத்தில் இன்றும் குற்றுகர வல்லொற்றுக்கள் புள்ளிக்கு நிகரான குறியீட்டின் மூலம் எழுதப்படுவது கருதற்பாலதாகும்.

2.4 தொல்காப்பியர் கருத்தின்படி கட்டு என்ற சொல் பெயராக இருந்தாலும் வினையாக இருந்தாலும் அதன் இறுதியில் நிகழும் உகரம் குற்றியலுகரமே. பின்னர் வந்த நச்சினார்க்கினியர் கட்டு என்பது பெயராயின் அதன் ஈற்றில் நிகழ்வது குற்றியலுகரம் என்றும் வினையாயின் அது முற்றியலுகரம் என்றும் குறிப்பிடுவார். "காது, கட்டு, கத்து, முருக்கு, தெருட்டு என்பன முற்றுகரமும், குற்றுகரமுமாய்ப் பொருள் வேறுபட்டு நின்றாற்போல..." (எழுத்து. 68.உரை) என்று குறிப்பிடும் நச்சினார்க்கினியரின் கூற்று இங்கே கருதற்பாலது. "காது என்னுள் சொல்லை இதழ்குவித்துச் சொல்லுமிடத்து முற்றியலுகரமாம். அதற்குப் பொருள் கொல் என்பது. அதனை இதழ்குவியாமற் சொல்லுமிடத்து குற்றியலுகரமாம். அதற்குப் பொருள் காது என்னும் உறுப்பு. முருக்கு என்னுள் சொல் இதழ்குவித்துச் சொல்லுமிடத்து ஒழி எனவும் இதழ்குவியாமற் சொல்லுமிடத்து முருக்காகிய மரம் எனவும் பொருள் தரும். பிறவும் இவ்வாறே பொருள் வேற்றுமை உடையவாதல் அறிந்து கொள்க. குற்றியலுகரத்துக்கும் முற்றியலுகரத்துக்கும் உள்ள பொருள் வேற்றுமை இவையே" (எழுத்து.நச்.2)

2.5 நச்சினார்க்கினியரின் இந்தக் கருத்து ஒரு கிளைமொழியைச் சார்ந்ததாக இருக்கலாம். ஆனால் இந்தக் கருத்து தொல்காப்பியரின் குற்றியலுகரக் கோட்பாட்டுக்கு இசைந்ததாகத் தோன்றவில்லை. தொல்காப்பியர்க்கு இந்தக் கருத்து உடன்பாடுதான் என்று வாதிடுவோர் பின்வரும் நூற்பாவினைக் கருத்தில் கொள்வர் :

- (1) ஓளவென வருஉம் உயிரிறு சொல்லும்
 ஞநமவ வென்னும் புள்ளி யிறுதியும்
 குற்றிய லுகரத் திறுதியும் உளப்பட
 முற்றத் தோன்றா முன்னிலை மொழிக்கே (தொல்.எழுத்து.நச்.152)

இந்த நூற்பாவானது ஓளகார ஈற்றுச்சொல்லும் ஞ, ந, ம, வ ஆகிய மெய்களை ஈறாகக் கொண்ட சொற்களும், குற்றியலுகரத்தினை இறுதியாக உடையனவும் முன்னிலை மொழியாக அமைகையில், அதாவது முன்னிலை ஒருமை ஏவலாக அமைகையில் அவை திரிந்து அமையுமாற்றினைப் பற்றியதாகும். இந்த நூற்பாவுக்கு உரை வகுக்கையில் முற்றவென்றதனான் நிலைமொழி உகரம் பெற்று உறழ்ந்து முடிதல் கொள்க என்பார் நச்சினார்க்கினியர். இது ஞ, ந, ம, வ ஈற்று வினைகளுக்குக் கூறியதாகும். இங்கே தொல்காப்பியர் கருத்தினையும் நச்சினார்க்கினியர் கருத்தினையும் நாம் கூர்ந்து நோக்க வேண்டும். கௌ என்னும் வினையும், உரிஞ், பொருந் முதலான வினைகளும் முன்னிலை ஒருமை ஏவலாகுங்கால் கௌவு, உரிநூ, பொருநு என்று உகரம் பெற்று இயல்பாயும் வல்லொற்றுமிக்கும் நிகழும். வினைகளைப் பொறுத்தவரை வருமொழி வல்லொற்றின்முன் இயல்பாயும் வல்லொற்று மிக்கும் நிகழும். இந்த நூற்பாவுக்கு உரை காணும் இளம்பூரணர் (எழுத்து.153) 'முற்ற' என்றதனான், ஈண்டு விலக்கப்பட்டவற்றும் குற்றியலுகர ஈறு ஒழித்து ஒழிந்தனவெல்லாம் நிலைமொழி உகரம் பெற்று, வருமொழி வல்லெழுத்து உறழ்ந்து முடிதலும், குற்றியலுகர ஈறு வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலும் கொள்க" என்று குறிப்பிடுவார். இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் இருவரும் இந்த வகையில் ஒருமித்த கருத்தினராகவே காணப்படுகின்றனர். இனி இவர்கள் மேற்படி நூற்பாவைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில் பின்வரும் எடுத்துக்காட்டுக்களைக் கருத்தில் கொள்வர்.

- (1) கௌவு கொற்றா / கௌவுக் கொற்றா (வினையடி : கௌ)
- (2) வெளவு கொற்றா / வெளவுக் கொற்றா (வினையடி : வெள)
- (2) உரிநு கொற்றா / உரிநுக் கொற்றா (வினையடி : உரிஞ்)
- (4) பொருநு கொற்றா / பொருநுக் கொற்றா (வினையடி : பொருந்)
- (5) திருமு கொற்றா / திருமுக் கொற்றா (வினையடி : திரும்)
- (6) தெவ்வு கொற்றா / தெவ்வுக் கொற்றா (வினையடி : தெவ்)
- (7) கூடு கொற்றா / கூடுக் கொற்றா (வினையடி : கூடு)
- (8) கூட்டு கொற்றா / கூட்டுக் கொற்றா (வினையடி : கூட்டு)

உட்பிரிவுகளில் நிகழும் முதல் ஆறு எடுத்துக்காட்டுக்களைப் பொறுத்தவரை அவற்றின் ஈற்று உகரம் முற்றுக்கரசு சாரியை என்பதில் அய்யமில்லை. ஆனால் (7), (8) உட்பிரிவுகளில் கூடு, கூட்டு ஆகியவற்றில் நிகழும் ஈற்று உகரம் குற்றுகரமா முற்றுகரமா என்பது ஆராயப்பட வேண்டியதாகும். குற்றுகர வினைகளுக்கும் இது பொருந்தும். தொல்காப்பியரது கருத்து இதுவாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று நாம் கருதுகிறோம்.

2.6 மேலே குறிப்பிட்டுள்ள நூற்பாவில் குற்றியலுகரத்து இறுதியும் உள்ப்பட என்று தொல்காப்பியரே விதந்து கூறுவதால் தேடு, தாக்கு, நீங்கு, மூழ்கு, வெஃகு, உலவு முதலான வினைச் சொற்கள் முன்னிலை மொழியாக நிகழாதபோது குற்றியலுகர ஈற்றளவாகவே கொள்ளத்தக்கனவாகின்றன. முன்னிலை மொழியாக நிகழங்கால் இவற்றில் நிகழும் குற்றுகரம் கெட்டு முற்றுகரம் இடம் பெறுவதாகத் தொல்காப்பியர் கருதுகிறார் என்று தோன்றுகிறது. எனவே, உருகு, பெருகு முதலான வினைகளின் ஈற்றில் நிகழும் உகரத்தை முன்னிலை மொழியாக அமையாத நிலையில் முற்றுகரமாகக் கொள்வது தொல்காப்பியரின் கருத்துக்கு முரணாகத் தோன்றுகிறது. உருகு, பெருகு முதலானவை முன்னிலை மொழியாக அமையாத நிலையில் குற்றுகர ஈற்றின என்பதைக் குற்றியலுகரத்து இறுதியும் உள்ப்பட என்ற தொல்காப்பியரின் கூற்று தெளிவுபடுத்துகிறது. எனவே இவற்றின் ஈற்றில் நிகழும் உகரம் வல்லொலி சார்ந்த குற்றுகரமே என்பது தெளிவாகின்றது.

2.7 பெருகு என்பதில் நிகழும் உகரம் நச்சினார்க்கினியர் கருதுவதுபோல் முற்றுகரமாயின் அதனைக் குற்றுகரம் கெட்டபின் நிகழும் உகரமாகவே கருதவேண்டும். குற்றுகரம் கெடாத நிலையில் உருகு, பெருகு முதலானவற்றை முன்னிலை குறியா வினையடிகளாகத்தான் கருதவேண்டுமே தவிர நச்சினார்க்கினியர் மாறுபடக் கருவதுபோல் முற்றுகர வினைகளாகக் கொள்வதற்கில்லை. நச்சினார்க்கினியரின் கருதுகோள் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாயின் உருகு, பெருகு முதலானவை குற்றுகர ஈற்றினவாகவும் முற்றுகர ஈற்றினவாகவும் நிகழ்கையில் உயிர்வருவழி மாறுபட்ட புணர்ச்சி மரபுகளுக்குக் கட்டுப்பட வேண்டும். குற்றுகரமாயின் உயிர்வருவழி கெட்டும், முற்றுகரமாயின் கெடாமல் உடம்படுமெய் பெற்றும் உருகு, பெருகு முதலானவை புணர்ச்சியில் மாறுபடவேண்டும். ஆனால், உண்மை நிலை அவ்வாறு இல்லை. அரும்பு,

இந்த ஐந்து நூற்பாக்களின் வாயிலாக நிகழ்த்தப்பெறும் ஆய்வைக் கூர்ந்து நோக்கினால், தொல்காப்பியர் குற்றியலுகரத்தை வல்லொற்றினின்றும் தனிமைப்படுத்தி ஆராய முற்படுவதுபோல் தோன்றுகிறது. உண்மையில் குற்றுகரத்தை அது சார்ந்த வல்லொற்றினின்றும் தனிமைப்படுத்தியோ, பிரித்தோ ஆராய முடியாது. அவ்வாறு தனிமைப்படுத்தப்படும் உகரம் குற்றுகரமாகக் கருதப்படாமல் முற்றுகரமாகவே கொள்ளப்படும். மேலே குறிப்பிட்ட நூற்பாக்களில் காணப்படும் தொல்காப்பியரின் குற்றுகர ஆய்வானது நமக்கு ஏற்புடையதன்று. தொல்காப்பியரின் நோக்கம் குற்றுகரத்தை வல்லொற்றினின்றும் தனிமைப்படுத்துவது அல்ல என்றால் அதனை ஏற்றுக் கொள்வதில் நமக்குத் தடையேதுமில்லை.

5 அதன் என்பதன் அடிநிலை வடிவத்தைத் தொல்காப்பியர் (எழுத்து. நச்.200) அஃது+அன் எனக் கொள்வார். ஆயினும் முன்னதாக சுட்டு முதல் உகரம் அன்னொடு சிவணி, ஒட்டிய மெய்யொழித் துகரம் கெடுமே (எழுத்து.நச்.176) என்ற நூற்பாவின் மூலம் அது என்பதில் நிகழும் உகரம் அன் என்பதன் முன் கெடும் என்று குறிப்பிடுகிறார். தொல்காப்பியர். அது என்பதன் அடிநிலை வடிவம் அஃது எனக்கொள்ளப்படுதலின் கெடும் உகரம் குற்றுகரமேயன்றி முற்றுகரம் அன்று. தொல்காப்பியரின் ஆய்வு இங்கே உகரக் கேட்டைப் பொறுத்தவரையில் மயக்கம் தருவதாகவே உள்ளது.

முனைவர் இரா. கோதண்டராமன்,
88, தொல்காப்பியர் வீதி,
அசோக் நகர்,
புதுச்சேரி - 605 008.

தடுக்கு முதலானவை நச்சினார்க்கினியர் கூற்றுப்படி பெயராயினும், வினையாயினும் ஈற்று உகரம் உணர்ச்சியில் உயிர் வருவழி கெடுகிறது. இதனின்றும் தொல்காப்பியர் தெளிவுபடுத்தாத ஒன்றை அவருடைய கருத்தாகக் கொள்ளவோ அல்லது அவர்மீது திணிக்கவோ முடியாது.

3.0 முன்னிலை உகரம்

தொல்காப்பியரின் குற்றியலுகரத்து இறுதியும் உள்ப்பட என்ற கூற்று தேடு என்னும் வினையானது எடுத்துக்காட்டாக முன்னிலை மொழியாக அமைகையில் குற்றுகரம் கெட்டு முற்றுகரம் இடம் பெறுகிறது என்று கருத வாய்ப்பளிக்கிறது. இந்தக் கருதுகோள் நீ தேடு என்ற வாக்கியத்தில் நிகழும் தேடு என்னும் முன்னிலை மொழியில் உள்ள உகரத்தை முன்னிலை ஒருமை விசுவயாகக் கொள்ள வகை செய்கிறது. இத்தகைய ஆய்வுமுறையானது அவன் தேடுகிறான் என்ற வாக்கியத்தில் தேடு என்பதில் நிகழும் உகரத்தை எழுத்துப்பேறாக அல்லது சாரியையாகக் கொள்ள வேண்டிய ஓர் இக்கட்டான நிலையைத் தோற்றுவிக்கிறது. இதனால் இலக்கண விளக்கம் சிக்கலாவதுடன் உண்மை நிலையைக் கண்டறிய முடியாமல் போகின்றது. ஆயினும் தொல்காப்பியரின் குற்றியலுகரக் கோட்பாட்டின்படி இத்தகைய ஆய்வு தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகும். இந்தக் கட்டத்தில் சார்பெழுத்துக்களாகிய குற்றியலுகரம், குற்றியலுகரம், ஆயுதம் ஆகியவற்றின் பிறப்பினைப் பற்றிய தொல்காப்பியரின் கருத்தினை நாம் அறிந்து கொள்வது அவசியமாகின்றது.

4.0 குற்றுகரம் தனி ஒலியன்று

4.1 சார்பெழுத்துக்களின் பிறப்பைப்பற்றிப் பின்வரும் நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

2) சார்ந்துவரின் அல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்
தேர்ந்துவெளிப் படுத்த ஏனை மூன்றும்
தத்தம் சார்பிற பிறப்பொடு சிவணி
ஓத்த காட்சியின் தம்மியல் பியலும் (தொல்.எழுத்து.நச். 101)

சார்பெழுத்துக்கள் எவற்றைச் சார்ந்து நிகழ்கின்றனவோ அவற்றின் பிறப்பிடத்தையே தம் பிறப்பிடமாகக் கொள்கின்றன என்பது

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள நூற்பாவின் திரண்ட கருத்தாகும். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு குற்றியலுகரம் ஊர்ந்து வருவதாகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் வல்லொற்றுக்களையெல்லாம் வல்லொலியன்களின் (Plosive Phonemes) சார்ந்தொலிகளாகவே (Allophones) கொள்ள வேண்டும். இதேபோல் ஆய்தத்தையும் வல்லொலியன்களின் சார்ந்தொலியாகவே கருதவேண்டும்.³ இந்தக் கோட்பாட்டின் படி [பாக்க்²] என்ற ஒலியியல் வடிவத்தை (Phonetic Representation) எடுத்துக்காட்டாக ஒலியனியல் அடிப்படையில் பாக்க் என்றே எழுதவேண்டும். பாக்க் என்று எழுதுகையில் ஈற்று வல்லொற்று ஒலியியல் நிலையில் (Phonetic Level) அரைமாத்திரை அளவினதாகிய குகரம் எனக் கொள்ளப்பட்டு ககர ஒலியனின் சார்ந்தொலியாகக் கருதப்படும். மெய்யீ ரெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல் (எழுத்து. நச். 104) என்ற நூற்பாவையடுத்து குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப (மேற்படி. 105) என்ற நூற்பாவைத் தொல்காப்பியர் அமைப்பதால் புள்ளி பெற்ற மொழியிறுதி வல்லொற்று குற்றுகர வல்லொற்றாகவே ஒலிக்கப்படும். இங்கே ஒரு கருத்தை (மீண்டும்) வலியுறுத்தியாக வேண்டும். அதாவது, தொல்காப்பியக் கோட்பாட்டின் படி குற்றியலுகரத்தின் நிகழிடம் மொழியிறுதி வல்லொற்றினைச் சார்ந்தே தவிர முற்றுகரத்தைச் சார்ந்ததன்று.⁴ ஆனால் இந்தநிலை பிற்காலத்தில் மாறிவிட்டது.

4.2 தொல்காப்பியரின் எழுத்தியல் நோக்கில் ஆண்டு என்பது தனிமொழியாக நிகழ்கையில் குற்றுகரச் சொல்லாகவும் ஆண்டுகள் என்ற அமைப்பில் முற்றுகரச் சொல்லாகவும் கருதப்படும். எனவே ஆண்டுகள் என்பதில் நிகழும் உகரத்தை வண்ணனை நிலையில் எழுத்துப்பேறாக அல்லது சாரியையாகக் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. இது உறவு, உழவு, எண்ணு ஆகியவற்றில் நிகழும் உகரத்துக்கும் பொருந்தும். காலப்போக்கில் குற்றுகர வல்லொற்றுக்கள் வல்லெழுத்துக்களின் சார்ந்தொலிகள் என்ற உண்மை மறக்கப்பட்டு மேற்படி வல்லொற்றுக்கள் முற்றுகரம் ஊர்ந்தவையாகக் கொள்ளப்படும் நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. இக்காலத் தமிழில் பாக்கு, பந்து, பஞ்சு, பாம்பு, படகு, பழகு, காது, எஃகு முதலானவற்றில் நிகழும் உகரம் வண்ணனை நிலையில் எழுத்துப்பேறு அல்லது சாரியையே தவிர தொல்காப்பியர் கருதிய குற்றியலுகரம் அன்று. எழுத்துப்பேறாகிய இந்த உகரம் உம்மைக் கிளவியின் எச்சமாகவின் (Relic Form) சொல்லின் ஒருங்கிணைந்த

உறுப்பாகக் கருதப்படாமல் சந்தியில் உயிர்முன் அது தவிர்க்கப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் கருதிய குற்றியலுகரம் இக்காலத் தமிழில் நிகழ்வதற்கு வாய்ப்பில்லாமல் போய்விட்டது. எனினில் இக்காலத் தமிழில் மொழியியுதி வல்லொற்றையடுத்து நிகழும் உகரம் (எஃகு, பாடு, பாட்டு முதலியன) வல்லொற்றுக்களின் பிறப்பிடங்களைக் கொண்டதன்று. தொல்காப்பியர் கருதிய குற்றியலுகரத்தின் பிறப்பிடம் வல்லொற்றுக்களை நிலைக்களனாகக் கொண்டதாகும். அதனால்தான் தொல்காப்பியரின் குற்றுகர வல்லொற்றுக்களை வல்லெழுத்துக்களின் சார்ந்தொலிகளாக (Allophones) நாம் முன்னர்க் குறிப்பிட்டோம். இந்த நிலை பின்னர் மாறிவிட்டது என்பதை உரியசைகளுக்குச் செய்யுளியலில் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் நேர்பு, நிரைபு வாய்பாடுகளே தக்க சான்றாகின்றன. (பொருள். இளம். 314)

4.3 குற்றுகர வல்லொற்றுக்களைத் தொல்காப்பியர் வல்லெழுத்துக்களின் சார்ந்தொலிகளாகக் கருதியதால் முன்பே குறிப்பிட்டதுபோல் அவர் படகு, பிறப்பு முதலான சொற்களை நிரை-நேர் வாய்ப்பாட்டினவாகக் கொள்ளாமல் நிரைபு வாய்ப்பாட்டினவாகவும் காது, பாட்டு முதலானவற்றை நேர்-நேர் வாய்ப்பாட்டினவாகக் கொள்ளாமல் நேர்பு வாய்ப்பாட்டினவாகவும் ஓரசைச் சொற்களாகக் கொள்ளத் துணிந்தார் (பொருள். இளம். 313). பின்னர் வந்த யாப்பிலக்கணிகள் தொல்காப்பியரின் குற்றியலுகரக் கோட்பாட்டினை உணராது படகு என்பதனை நிரை-நேர் வாய்ப்பாட்டினதாகவும் காது என்பதனை நேர்-நேர் வாய்ப்பாட்டினதாகவும் அலகிட்டு அவைகளை ஈரசைச் சொற்களாகக் கொள்ளத் தலைப்பட்டனர். இதில் குறிப்பிடத்தக்க செய்தி யாதெனில் நிலவு, பின்னு முதலான முற்றுகர ஈற்றுச் சொற்களைக் கூடத் தொல்காப்பியர் முறையே நிரைபு, நேர்பு அசையினவாகக் கொள்ளத் தயங்கவில்லை. இதனின்றும் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே தெரு, புழு, வடு முதலான குறிவிணைச் சொற்களில் நிகழும் ஈற்று உகரம் தவிர ஏனைய மொழிகளின் இறுதியில் நிகழும் முற்றுகரம், தொல்காப்பியர் கருதிய குற்றுகரச் சொற்களின் புணரியல் பண்புகளைப் பகிர்ந்து கொண்டது என்பது தெளிவாகின்றது. இந்த நிலையானது குற்றுகர வல்லொற்றுக்கள் வல்லெழுத்துக்களின் சார்ந்தொலிகள் என்று கருதப்படும் கோட்பாடு தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே மாறத் தொடங்கி விட்டதோ என்ற ஐயத்துக்கு வித்திடுவதாக அமைகிறது.

5.0 இடைப்பிறவரல்

5.1 குற்றுகரமும் முற்றுகரமும் மோதிக்கொள்ளும் இடங்கள் தமிழில் இல்லாமல் இல்லை. தொழு, அழு, உழு, தொடு, நடு, விடு, சுடு, கெடு, உறு முதலான வினைகளில் தனிக்குறில் அடுத்து நிகழும் உகரத்தை மரபிலக்கணங்கள் முற்றுகரமாகக் கொண்டாலும், மேற்படி வினைகள் செயவென் எச்சவினைகளாகத் திரிகையில் அவற்றின் முற்றுகரம் அகரத்தின்முன் கெடுகிறது. இது மரபிலக்கணிகளின் முற்றுகரக் கோட்பாட்டுக்கு மாறுபட்டதாகக் காணப்படுகின்றது. *முற்றும் அற்று ஒரோ வழி* என்ற நன்னூலாரின் கூற்றுக்கு இவற்றை இலக்கியமாகக் கொள்ள முடியுமா என்பது சிந்தனைக்குரியது. ஆயினும் *தொழுவென் வினை* என்ற தொடரில் தொழு என்பதன் ஈற்றுசுரத்தையடுத்து வகரமெய்யின் நிகழ்ச்சி காணப்படுகிறது. இதன் அடிப்படையில் தொழு என்னும் சொல்லானது **தொழுவ்* என மீட்டுருவாக்கம் செய்யத்தக்கதாகின்றது. இது நடு, பெறு முதலானவற்றுக்கும் பொருந்தும். அசையமுத்தம் (Syllabic Stress) இழந்த, ஈற்று வகரம் கெட்ட நிலையில் *தொழு, நடு, பெறு* ஆகியவை இலக்கண விருதிகளின் முன் கெட்டும், இன் சாரியை என்னென் கிளவி முதலானவற்றின் முன் கெடாமல் வகரம் பெற்றும் நிகழ்த்தொடங்கின.

5.2 தனிக்குறில் அடுத்து நிகழும் முற்றுகரமானது குற்றுகரப் பண்பினதாக அமையும் போக்கு தமிழில் இயல்பாகக் காணப்படுவதை மேற்படி அமைப்பினதாகிய முற்றுகர வினைகளின் அடியாகத் தோன்றிய பெயர்நிலைக் கிளவிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இந்த வகையில் பின்வரும் எடுத்துக்காட்டுக்கள் கருத்தக்கனவாகும்.

வினை	பெயர்	வினை	பெயர்
3(1) வகு	வகை	(8) தொடு	தொடை
(2) தொகு	தொகை	(9) மடு	மடை
(3) மிகு	மிகை	(10) செறு	சிறை
(4) பகு	பகை	(11) பொறு	பொறை
(5) நகு	நகை	(12) விழு	விழை
(6) கொடு	கொடை	(13) எழு	எடை(கருதுக:துயிலெடை நிலை)
(7) தடு	தடை	(14) குறு	குறை

இந்த எடுத்துக்காட்டுக்களில் முதல் பிரிவில் நிகழும் உகரமானது மரபிலக்கணிகளின் கண்ணோட்டத்தில் முற்றுசுரம் என்பதில் அய்யயில்லை. ஆனால் ஐ (=அய்) முன் இந்த உகரம் கெடுவது மரபிலக்கணிகளின் முற்றுசுரக் கோட்பாட்டுக்கு இசைவாகத் தோன்றவில்லை. இதே போல் அது, இது ஆகிய சுட்டுப்பெயர்களும் எது என்ற வினாப்பெயரும் முற்றுசுர ஈற்றினவாக மரபிலக்கணிகளால் கருதப்பட்டாலும், அன் சாரியைமுன் இவற்றில் நிகழும் உகரம் கெடுவதைக் காணமுடிகிறது.⁵ எ-டு அதன், இதன், எதன். ஒரு மாத்திரையளவினதாகக் கருதப்படும் ஈற்று உகரம் உயிர்முன் கெடும் நிலையை நோக்கும்போது வகு, கொடு, அது முதலானவற்றின் தொன்மை வடிவம் குற்றுசுர ஈற்றினவாக இருந்திருக்கக் கூடுமோ என்று அய்யுறத் தோன்றுகிறது. இதனை அரண் செய்வதுபோல் அது, இது ஆகியவற்றுக்கு இணையாக அஃது இஃது ஆகிய குற்றுசுரச் சொற்களும் எது என்பதற்கு இணையாக யாது என்னும் குற்றுசுரச் சொல்லும் தமிழில் காணப்படுகின்றன. அத்துடன், இத்துடன் ஆகியவற்றில் உடன் என்பதன் முன் அத்து, இத்து ஆகியவற்றில் நிகழும் உகரம் குற்றுசுர இயல்பினது என்பதும் ஈண்டு கருதத்தக்கது. தெலுங்கில் அந்துகு (அந்து-கு) 'அதற்கு' எந்துகு (எந்து-கு) 'எதற்கு' ஆகியவற்றில் நிகழும் அந்து (=அது), எந்து (=எது) ஆகிய சொற்களும் தமிழ் இலக்கண நோக்கில் குற்றுசுர ஈற்றின என்பது கருத்தில் கொள்ளத்தக்கதாகும். நடு என்ற வினையானது தெலுங்கில் நாண்ட்உ (na:NTu) என்று வழங்குகிறது. தெலுங்கில் நிகழும் இந்த வினை தமிழில் குற்றுசுர ஈற்றுச் சொல்லாகக் கருதப்படும். தொடு என்பதும் தோண்டு என்பதும் கிளைச் சொற்களாகும். இந்தச் சான்றுகளைக் கருதுகையில் வகு, தொகு, மிகு, பகு, நகு, கொடு, தடு, தொடு, மடு, செறு முதலான சொற்களின் தொன்மை வடிவங்கள் நேர்ப்பை வடிவங்களாக (அதாவது வஃகு, தொஃகு, செஃறு என) நிகழ்ந்து பின்னர் வகு, தொடு, செறு என நிரையசையினவாக ஒடுங்கியிருக்கலாம் எனக் கருதத் தோன்றுகிறது. இந்தக் கருதுகோளானது வகை (<வகு+ஐ), தொகை (<தொகு+ஐ), தடை (<தடு + ஐ), பொறை (<பொறு + ஐ) முதலானவற்றின் தோற்றத்தை விளக்கத் துணைபுரிகிறது. விழை, எடை ஆகியவற்றின் அடிநிலை வடிவங்கள் ஆய்வுக்குரியவை.

5.3 மேலே குறிப்பிட்டுள்ள பொது வரையறையிலும், சிறப்பு வரையறையிலும் நிகழும் மொழியிறுதி உகரங்களை இன்றைய தமிழில்

குற்றியலுகரம் என்றும், முற்றியலுகரம் என்றும் வகைப்படுத்தி ஆராய வழியில்லை. இதற்கான அடிப்படைக் காரணம் இக்காலத் தமிழில் தொல்காப்பியரின் மொழியிறுதிக் குற்றியலுகரம் அவர் கருதிய இயல்பினதாக இல்லை என்பதேயாகும். இன்றைய தமிழில் குற்றுக்கரமானது முற்றுக்கரத்தின் சார்ந்தொலியாகவே கருதப்படும். இந்தக் கருதுகோளானது எண்ணு, பின்னு, எள்ளு, தும்மு முதலானவற்றில் நிகழும் உகரத்தை ஒலியியல் நிலையில் (Phonetic Level) குற்றுக்கரமாகவும், ஒலியனியல் நிலையில் (Phonemic Level) முற்றுக்கரத்தின் சார்ந்தொலியாகவும் கொள்ள வகை செய்கின்றது. மொழியிறுதி முற்றுக்கரம் என்பது வரலாற்று நிலையில் உம்மைக் கிளவியின் எச்சமாகக் கருதத்தக்கதாகும். இது தொடர்பான ஆய்வு இங்கே மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

6.0 இன்றைய தமிழில் மொழியிறுதி உகரம்

6.1 இன்றைய தமிழுக்கு இலக்கணம் வகுப்போர் குற்றியலுகரத்தைத் தொல்காப்பியர் வழி நின்று ஆராய இடமில்லை. இக்காலத்தமிழில் மொழியிறுதி உகரம் அரை மாத்திரையாகக் குறுகி ஒலிக்கிறது என்று வாதத்திற்காக ஒப்புக் கொண்டாலும் அதனை முற்றியலுகரத்தின் சார்ந்தொலியாகத்தான் கொள்ள முடியுமே தவிர வல்லொற்றுக்களின் சார்ந்தொலியாகக் கருதுவதற்கில்லை. உண்மையென்னவெனில் இன்றைய தமிழில் கிழக்கு, படகு முதலான ஈரசைச் சொற்களிலும் காடு, காது முதலான நெடிலசைச் சொற்களிலும், மெய்யம்மயக்கங்களை இறுதியில் கொண்ட எஃகு, பஞ்சு, பத்து, நல்கு முதலான சொற்களிலும் இறுதியில் நிகழும் உகரத்தின் பிறப்பு முற்றுக்கரத்தின் பிறப்பினின்றும் வேறுபடுகின்றது. இந்த வேறுபாடு அளபு பற்றியதன்று. முற்றுக்கரம் இதழ்கள் முழுவதுமாகக் குவிவதால் தோற்றம் கொள்வதாகும். இன்றைய தமிழில் பொதுவாக மொழியிறுதி உகரத்தின் பிறப்பில் இதழ்கள் முழுவதுமாகக் குவிவதில்லை. மற்றபடி மாத்திரையளவில் மொழியிறுதி உகரத்துக்கும், முற்றியலுகரத்திற்கும் வேறுபாடு ஏதும் இல்லை. இதழ்கள் முழுவதுமாகக் குவியாத நிலையில் தோன்றும் உகரத்தை, இதழ்கள் முழுவதுமாகக் குவியும் உகரத்தின் சார்ந்தொலியாகக் கொள்வதற்கு இன்றைய தமிழின் எழுத்தியலில் வாய்ப்பு இருப்பதால் குற்றியலுகரம் என்ற சிந்தனைக்கு இப்போது தமிழில் இடமில்லை. இன்றைய தமிழில் மொழியிறுதி உகரமானது இதழ்

குவியாப் பின்னயிர் (Unrounded Back Vowel) என்று கொள்ளத்தக்கதாகின்றது. விதிவிலக்காக புழு, குழு, உழு முதலானவற்றின் ஈற்றில் நிகழும் உகரம் இதழ்குவி பின்னயிர் (Back Rounded Vowel) என்று கொள்ளப்படும்.

6.2 இன்றைய தமிழைப் பொறுத்தவரையில் புணர்ச்சியில் மொழியிறுதி உகரம் கெடும் இடங்களும், கெடாத இடங்களும் உண்டு. இந்த இடங்களை வரையறை செய்து விட முடியும். பின்வரும் வரையறைகள் இந்த வகையில் கருத்தில் கொள்ளத்தக்கனவாகும்.

(அ) பொது வரையறை

முவசைச் சொற்கள் நெடிலசைச் சொற்கள், வல்லொற்று+வல்லொற்று / மெல்லொற்று / இடையொற்று / ஆய்தம் ஆகிய ஈறுகளைக் கொண்ட சொற்களின் இறுதியில் நிகழும் உகரம் உயிர்முன் கெடும்.

(ஆ) சிறப்பு வரையறைகள்

(1) பொதுப்பெயராயின் (Common Noun) இறுதி உகரம் கெடுதலும், சிறப்புப் பெயராயின் (Proper Noun) அது கெடாமையும் ஆகும். எ-டு. அரசின் அணுகு முறை / அரசுவின் அணுகுமுறை, பட்டினை / பட்டுவை, புறநடை : செங்கற்பட்டில் (<செங்கற்பட்டு+இல்) உறழ்ச்சி : கொழும்பு+இல் > கொழும்பில்/கொழும்புவில்

(2) அது, இது ஆகிய சுட்டுப் பெயர்களின் உகரம் ஁அன் சாரியைமுன்னும் ஐ, இல் ஆகிய வேற்றுமை உருபுகள் முன்னும் கெடும். எ-டு. அதனை, அதில். பிற உயிர் முதல் விசுதிகளின் முன் கெடாது. எ-டு. அதுவா / அதுவோ / அதுவே / அதுவாக / அதுவும் சில உறழ்தலும் உண்டு. எ-டு. அது+ஆ>/அதா / அதுவா ; அது+ஏ>அதே/அதுவே.

3. எழு, தொழு, நடு, விடு, உழு முதலான குறிலசை வினைகளில் நிகழும் இறுதி உகரம் உயிர் முதலாகிய விசுதிகளின் முன் கெடும். எ-டு. தொழ, தொழாமல், தொழல்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பொதுக்குறியீடாகிய ஆய்தம் என்பது அலைவல்லொற்று (Voiced Plosive) எனக் கொள்ளத்தக்கதாகும். இதன் ஒலிப்பியல் பண்புகள் (Phonetic Properties) அரை மாத்திரை அளவினதாக அதனையடுத்து

நிகழும் குற்றுக்ர வல்லொற்றின் ஒலிப்பியல் பண்புகளை ஒத்தவையாகும். இக்காலத் தமிழில் ஆய்த்தத்தில் ஒலிப்புமுறை மாறிவிட்டது. இந்த மாற்றம் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

2. குற்றியலுகரம், அரைமாத்திரை அளவினது என்பது உண்மையில் அது சார்ந்து வரும் வல்லொற்றின் அளவேயாகும். குற்றுக்ர வல்லொற்றுக்கள் ஏனைய மெய்யெழுத்துக்களைப் போல் உயிர் ஏற இடங்கொடுப்பதால் (எ-டு. பால்+இல்>பாவில் ; காது+இல்>காதில்) குற்றுக்ரத்தினை வல்லொற்றினின்றும் பிரித்து ஆராய முடியாது. குற்றியலுகரப் புணரியலில் (நூற்பாக்கள் 434, 438, 469, இளம்.) குற்றுக்ரத்தைத் தனிமைப்படுத்தும் தொல்காப்பிய ஆய்வு நமக்கு உடன்பாடானதன்று. (பார்க்க :- அடிக்குறிப்பு 4)

3. குற்றியலுகரத்தை வல்லொற்றின் சார்ந்தொலியாக நாம் கருதவில்லை. இதுபற்றிய விரிவான ஆய்வினைக் கோதண்டராமனில் (Kothandaraman, R. 1996. *The Word-Final ya:- in Tamil*, Journal of Tamil Studies, Vol. 49 & 50 IITS, Chennai) காணலாம்.

4. ஆனால் தொல்காப்பியர் தான் மேற்கொண்ட இந்த நிலைப்பாட்டில் உறுதியாக நின்றதாகத் தோன்றவில்லை. இந்த வகையில் பின்வரும் நூற்பாக்கள் கருத்தில் கொள்ளத்தக்கனவாகும்.

- (1) நெட்டெழுத் திம்பரும் தொடர்மொழி யீற்றுங்
குற்றிய லுகரம் வல்லா றார்ந்தே (தொல். எழுத்து. இளம்.36)
- (2) குறியதன் முன்னர் ஆய்தப் புள்ளி
உயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே (மேற்படி.38)
- (3) எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி
அக்கின் இறுதிமெய்ம் மிசையொடுங் கெடுமே
குற்றிய லுகரம் முற்றத்தோன் றாது (மேற்படி. 129)
- (4) ஒன்றுமுத லாக எட்ட னிறுதி
எல்லா எண்ணும் பத்தன் முன்வரின்
குற்றிய லுகரம் மெய்யொடுங் கெடுமே
முற்றின் வருஉம் இரண்டலங் கடையே (மேற்படி. 434)
- (5) ஆறன் மருங்கிற் குற்றிய லுகரம்
ஈறுமெய் யொழியக் கெடுதல் வேண்டும் (மேற்படி. 469)

இந்த ஐந்து நூற்பாக்களின் வாயிலாக நிகழ்த்தப்பெறும் ஆய்வைக் கூர்ந்து நோக்கினால், தொல்காப்பியர் குற்றியலுகரத்தை வல்லொற்றினின்றும் தனிமைப்படுத்தி ஆராய முற்படுவதுபோல் தோன்றுகிறது. உண்மையில் குற்றுகரத்தை அது சார்ந்த வல்லொற்றினின்றும் தனிமைப்படுத்தியோ, பிரித்தோ ஆராய முடியாது. அவ்வாறு தனிமைப்படுத்தப்படும் உகரம் குற்றுகரமாகக் கருதப்படாமல் முற்றுகரமாகவே கொள்ளப்படும். மேலே குறிப்பிட்ட நூற்பாக்களில் காணப்படும் தொல்காப்பியரின் குற்றுகர ஆய்வானது நமக்கு ஏற்புடையதன்று. தொல்காப்பியரின் நோக்கம் குற்றுகரத்தை வல்லொற்றினின்றும் தனிமைப்படுத்துவது அல்ல என்றால் அதனை ஏற்றுக் கொள்வதில் நமக்குத் தடையேதுமில்லை.

5 அதன் என்பதன் அடிநிலை வடிவத்தைத் தொல்காப்பியர் (எழுத்து. நச்.200) அஃது+அன் எனக் கொள்வார். ஆயினும் முன்னதாக சுட்டு முதல் உகரம் அன்னொடு சிவணி, ஓட்டிய மெய்யொழித் துகரம் கெடுமே (எழுத்து.நச்.176) என்ற நூற்பாவின் மூலம் அது என்பதில் நிகழும் உகரம் அன் என்பதன் முன் கெடும் என்று குறிப்பிடுகிறார். தொல்காப்பியர். அது என்பதன் அடிநிலை வடிவம் அஃது எனக்கொள்ளப்படுதலின் கெடும் உகரம் குற்றுகரமேயன்றி முற்றுகரம் அன்று. தொல்காப்பியரின் ஆய்வு இங்கே உகரக் கேட்டைப் பொறுத்தவரையில் மயக்கம் தருவதாகவே உள்ளது.

முனைவர் இரா. கோதண்டராமன்,
88, தொல்காப்பியர் வீதி,
அசோக் நகர்,
புதுச்சேரி - 605 008.

சீந்தாமணி கூறும் அறம்

தொல்காப்பியம் மனிதன் தன் வாழ்க்கையில் பெறக்கூடிய வெற்றிகளை மறக்களவெற்றி, அறக்களவெற்றி என இரண்டாகப் பகுத்துள்ளது. மறக்கள வெற்றி போரிடும் வீரர்களுக்கே உரியது. மனித இனத்தில் போர்க்களத்தில் தம் ஆற்றலைக் காட்டும் வாய்ப்பு சிலருக்கே ஏற்படும். ஆனால் அறக்களவெற்றி மனிதஇனம் அனைத்திற்கும் பொதுவானது. அதன் கூறுகளாக ஒன்பது செய்திகள் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.

மனிதன் பெரிதும் விரும்பும் காம இன்பத்தை முதலில் காட்டிப் பின் அதன் நிலையாமையை ஆங்காங்கு விளக்கி மனிதப் பிறப்பின் மேம்பட்ட குறிக்கோளாகிய வீடுபேற்றின்பத்துக்குப் படிப்படியாக அழைத்துச் செல்லும் உயரிய காப்பியமாகிய சீவகசிந்தாமணியில் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் அறவெற்றிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மனிதஇனம் பின்பற்றவேண்டிய அறச்செய்திகள் விளக்கப்பட்டுள்ள திறத்தை நோக்குவோம்.

பகட்டி னானு மாவி னானும்

துகள்தபு சிறப்பின் சான்றோர் பக்கம் - தொ.பொ. 76.

இந்த வெற்றி மறக்களத்துக்கும் அறக்களத்துக்கும் பொதுவானது. மறக்களத்தைக் குறிப்பிடும் போது பகட்டி னானும் மாவி னானும் என்று அவ்வடியிலுள்ள சொற்களை அமைத்துக்கொண்டு போரிடற்குப் பெரிதும் உதவும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் பேரன்போடு உரியகாலத்தில் உணவு அளித்தும், நோய் வாராமல் பாதுகாத்தும், நோய் வந்தால் தக்க மருந்து கொடுத்து அவற்றைப் பேணியும் வாழும் உயிர் இரக்கம் சான்றோர்களாகிய வீரர்களுக்கு இன்றியமையாதது என்று பொருள் கொள்ளப்படும்.

தொல்காப்பியத்தில் ஆண்பாற் பெயர்களைக் குறிப்பிடும்

ஏறும் ஏற்றையும் ஒருத்தலும் களிறும்

சேவும் சேவலும் இரலையும் கலையும்

மோத்தையும் தகரும் உதளும் அப்பரும்

போத்தும் கடுவனும் கண்டியும் பிறவும்

யாத்த ஆண்பால் பெயரென மொழிப - தொ.பொ. 557
 என்ற நூற்பாவில் பகடு என்னும் பெயர் இடம் பெறவில்லை. அஃது
 உடம்பொடு புணர்த்தல் என்னும் உத்திவகையினாலே
 கொள்ளப்பெற்றதாம்.

போர்க்களத்தில் வீரர்களுக்கு அடுத்த சிறப்பு அவர்கள்
 இவர்ந்து செல்லும் யானைகளுக்கும் குதிரைகளுக்கும்
 வழங்கப்பட்டுள்ளது.

தானை யானை குதிரை என்ற
 நோனார் உட்கும் மூவகை நிலையும் - தொ.பொ. 72
 என்பது தொல்காப்பியம்.

அரும்பனைத் தடக்கை அபரகாத் திரம்வாய்
 வால் எயிறு ஐந்தினும் கொல்வ
 கருங்கடல் சங்கும் கறந்த ஆன் பாலும்
 கன்றறிய கால் உகிர் உடைய
 பெரும் புலி முழக்கின் மாறெதிர் முழங்கிப்
 பெருவரை தீண்டிடும் திறல
 திருந்திஏழ் உறுப்பும் திண்ணிலம் தோய்வ
 தீஉமிழ் தறுகணிற் சிறந்த. - சீவக. 2154

(கை, பின்கால், முன்கால், வால், கொம்பு என்ற ஐந்தானும்
 கொல்வன சங்கினையும் ஆன் பாலினையும் ஒத்த வெள்ளிய
 கால்நகங்களை உடையன. புலி முழங்கினால் எதிரே முழங்கி, அதனைக்
 காணாமையால் அது தங்கும் மலையைக் கிழிக்கும் திறலின ஏழு முழ
 உயரம் உடையன. நான்கு கால்கள் துதிக்கை, கோடம், வால் என்ற ஏழ்
 உறுப்புக்களும் நிலத்தில் படிய இருப்பன. வீரத்தில் சிறந்தனவாகிய
 யானைகள்)

தறுகண் ஆண்மைய தாமரை நிறத்தன தகைசால்
 மறுவில் வான் குளம்பு உடையன. - சீவக. 2159

(தாமரை நிறத்தனவாய் மாசற்ற வெண்குளம்புடைய குதிரைகள்
 போர்க்களத்தில் தம் ஆண்மையைக் காட்டுவன.)

என்று புகழப்படும் யானைகளும் குதிரைகளும் சான்றோரால் நன்கு போற்றப்பட்டுப் போரில் பழக்கப்பட்ட செய்தி சீவகசிந்தாமணியில் கூறப்பட்டுள்ளது.

சுதஞ்சணன் என்ற விஞ்சையனால், கட்டியங்காரன் என்ற அரசனுடைய வீரர்களால் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட சீவகன், தன்னுடைய விஞ்சையர் உலகிற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அவனால் சிறப்புச் செய்யப்பட்டு அவன் இசைவொடு நில உலகிற்குத் திரும்பிக் காட்டு வழியாக நடந்து சென்றபோது சீவகனோடு எந்தவிதத் தொடர்பும் இல்லாத காட்டு யானைகள் அரக்கு மாளிகையில் அகப்பட்ட பாண்டவர் போலவும் இந்திர வில்லால் சூழப்பட்ட கார்மேகக் கூட்டம் போலவும் காட்டுத்தீயால் சூழப்பட்டுத் தப்பித் தீயினின்றும் வெளியே வருதல் இயலாது வருந்தி நின்ற நிலையை நோக்கித் தெய்வத்தை தியானித்துத் தனக்கு சுதஞ்சணன் "பாம்பும் அல்லவும் கடுந்திறல் நோய்களும் கெடுக்கும்" (1218) என்ற கூறி உபதேசித்த மந்திரத்தைச் சீவகன் உச்சரித்த அளவில் கடுமையான மழை பொழியக் காட்டுத் தீ அவி யானைகள் காப்பாற்றப்பட்டன.

இச்செய்தி சீவகன் வரலாறு கூறப்பட்ட இடத்திலும், சீவகன் தன் தம்பி நந்தட்டனிடம் தான் சுதஞ்சணனால் காக்கப்பெற்று அவன் இசைவுடன் திரும்பி வேற்று நாடுகளுக்குச் சென்ற நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுமிடத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

‘கூர்எரிவளைக்கப்பட்ட

பஞ்சவர் போல நின்ற பகட்டினப் பரிவு தீர்த்தான்’

- சீவக 1237

‘இந்திரத் திருவில் சூழ்ந்த இனமழைக் குழாத்தின் வேழம்
கொந்து அழல் காட்டுத் தீயால் வளைப்பு உண்ட குழாத்தை
நோக்கிச்

சிந்தித்துக் கவன்று நிற்பத் திருமழை பொழிந்தது அன்றே’

- சீவக 1753

என்ற பாடற் பகுதிகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனால் சீவகன் தன்னோடு எந்தவிதத் தொடர்பும் இல்லாத யானைகளிடம் கொண்ட உயிர் இரக்கப் பண்பு புலனாகிறது.

இனி அறவெற்றியைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, தொல்காப்பிய அடியினைப்

பகட்டி னானும் ஆவி னானும் - தொ.பொ.76

என்று பிரித்து (பகடு-காளை ஆ-பசு) காளைக்கும் பசுக்களுக்கும் நல்லுணவு அளித்து அவற்றிற்கு நோய் வராமல் பாதுகாத்த நன்மக்களின் நற்செயல் அற வெற்றிகளின் முதற்கூறு சுட்டப்பட்டுள்ளது எனலாம்.

‘மாமனும் மருகனும் போலும் அன்பின,
காமனும் சாமனும் கலந்த காட்சிய,
பூமனும் அரிசிப்புல் ஆர்ந்த மோட்டின
தாமினம் அமைந்துதம் தொழிலின் மிக்கவே.’ -சீவக.43

‘நெறிமருப்பு எருமையின் ஒருத்தல் நீள் இனம்
செறிமருப்பு ஏற்றினம் சிலம்பப் பண்ணுநீ இப்
பொறிவரி வராலினம் இரியப் புக்குடன்
வெறிகமழ் கழனியுள் உழுநர் வெள்ளமே.’ -சீவக.44

நமது உழவுத்தொழில், வண்டி இழுத்தற்றொழில் முதலியவற்றில் மிக்கனவாகிய எருமைக்கடாக்களும் காளைகளும் மாமனையும் மருமகளையும் போன்ற அன்பினவாய் காமனும் அவன் தம்பி சாமனும் போன்ற அழகிய தோற்றத்தனவாய்க் குவளை கழுநீர் முதலிய பூக்களையும் மத்தங்காய்ப்புல் என்ற சத்தான புல்லினையும் தின்று நிறைந்த வயிற்றினவாய்த் தம் தொழிலில் ஈடுபட்டன.

அத்தகைய அறல்பட்ட கொம்பினையுடைய எருமைக் கடாக்களையும் செறிந்த கொம்புகளையுடைய காளைகளையும் ஏரில் பூட்டி, வரால் மீன்கள் அஞ்சி நீங்க வயலிலே பெரிய எண்ணிக்கையை உடைய உழவர்கள் உழவுத்தொழில் நிகழ்த்தினர்.

என்பன போன்ற பாடல்களால் காளைகளை நன்மக்கள் நன்கு பாதுகாத்த திறம் குறிப்பிடப்படுகிறது.

அரண்மனையைச் சார்ந்த பசுக்கூட்டம் இடைக்குலத் தலைவன் ஒருவனால் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தது. மலைப்புறத்திலே மேயச் சென்ற பசுக் கூட்டங்கள் மலையிலே வாழ்ந்த பெருங்கூட்டத்தாராகிய வேடுவர்களால் கவரப்பட, அப்பசுக் கூட்டங்களை மீட்பதற்குச் சென்ற

அரசனுடைய படை வேட்டுவரிடம் தோற்றுப் பசுக்களை மீட்க முடியாமல் திரும்பிவர, வேட்டுவரால் பசுக்களின் உயிருக்கு ஊறுநேரும் என்று கருதிய சீவகன் தான் பசுக்களை ஊறு இன்றி மீட்டு வருவதாக வஞ்சினம் கூறித் தன் சிறுபடையுடன் சென்று, வேட்டுவர்களைத் தன் வில்நாண் ஒலியினாலேயே அச்சுறுத்தி விரட்டி, வேட்டுவர்களுக்கும் ஊறு நிகழாமல் பசுக்களுக்கும் ஊறு எய்தாமல் செயற்பட்டுப் பசுக்களை நலமாக மீட்டு வந்தான்.

வாள்வாயும் இன்றி வடிவெங்கணை வாயும் இன்றிக்
கோள்வாய் மதிய நெடியான் விடுத்தாங்கு மைந்தன்
தோள்வாய் சிலையின் ஒலியால் தொறுமீட்டு மீள்வான்
நாள்வாய் நிறைந்த நகைவெண்மதி செல்வது ஒத்தான்-சீவக.454.

இராகுவால் கவரப்பட்ட சந்திரனைத் திருமால் இடையூறு ஏதும் இன்றி மீட்டாற்போலச் சீவகன் அவ்வேடர் மேல் வாள்ப்பட்ட தழும்போ அம்புப்பட்ட தழும்போ ஏற்படாத வகையில் தன் வில் நாண் ஒலியினாலேயே பகைவர்களை அச்சுறுத்திப் பசுக்கூட்டங்களை ஊறின்றி மீட்டு முழுநிலாப் போன்ற பொலிவுடன் காட்சியளித்தான் என்று தேவர் குறிப்பிடுகிறார்.

இவற்றால் நாட்டின் நன்மக்கள் தங்களையே நம்பித் தங்களுக்குப் பேருதவி செய்யும் காளையையும் பசுக்களையும் எவ்விதத் துன்பமும் இன்றிப் பாதுகாத்தலையே தங்கள் முதல் அறவெற்றியாக அடிப்படை அறமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவாறு சீவக சிந்தாமணியில் கூறப்பட்டதனைக் காண்கிறோம்.

2. கட்டில் நீத்த பால் - தொ.பொ.76

இளமை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை இவற்றை உணர்ந்து, உலகப்பற்றுக்களை விடுத்து வீடுபேற்றில் பற்றுக் கொண்டு வாழ்பவர் பலவகைப் பற்றுக்களுக்கும் இருப்பிடமான பதவி ஆசையைத் துறத்தல் அடுத்த அறவெற்றியாகக் கூறப்படுகிறது.

பதினாறாம் ஆண்டில் அரியணை ஏறிய சீவகன் முப்பதாண்டுகள் நாட்டாட்சி செய்தான். சீவகனிடம் பகைத்துத் தோற்ற மன்னர்கள் திறை செலுத்தினர். செல்வம் நாட்டில் செழித்து விளங்கியது. அவனுடைய

செங்கோல் ஆட்சியில் மக்கள் நலமாக வாழ்ந்தனர். அவன் தொடங்கிய செயல்கள் யாவும் வெற்றியோடு நிறைவுற்றன. அவனிடம் பகைமை பாராட்டிய மன்னர்கள் அவன் பேராற்றலை உள்ளவாறு உணர்ந்து தம் பகைமை நீங்கி அவன் ஏறி வந்த தேரினையே வணங்கி நின்றனர். இவ்வாறு சீவகனுடைய ஆட்சி மிகச் சிறப்பாக நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் அவன் சாரணர்களிடம் தர்மோபதேசம் கேட்டான். தன் அரச வாழ்க்கையின் நிலையாமையை உணர்ந்தான்.

'நல்வினை என்னும் நற்பொற் கற்பக மகளிர் என்னும் பல்பழ மணிக்கொம்பு ஈன்று பரிசில் வண்டு ண்ணப் பூத்துச் செல்வப் பொற் சிறுவர் என்னும் தாமங்கள் தாழ்ந்து நின்றது; ஒல்கிப் போம் பாவக்காற்றின் ஒழிக இப்புணர்ச்சி என்றான்'-2728

'தோட்டியால் தொடக்கப்பட்ட சொரிமதக் களிற்றின் மீண்டான்' -2729

நல்வினை என்னும் கற்பகத்தின் அழகிய கிளை, பரிசிலராகிய வண்டுகள் நுகரும்படி பரிசிலைப் பூத்து, மகளிர் என்கின்ற பழத்தை ஈன்று, புதல்வர் என்கின்ற மாலை தன்னிடத்தே தங்க நின்றது. இங்ஙனம் நின்றது, தீவினையாகிய காற்று வந்து அடித்தலின், நிலைபேறின்றிச் சாய்ந்து விழும். அங்ஙனம் விழுவதற்கு முன் இவ்வில்லறத்தின் தொடர்பு நம்மை விட்டு நீங்குவதாக என்று பாகனுடைய அங்குசத்தால் அடக்கப்பட்ட மதயானை போன்று சீவகன் மந்தியும் கடுவனும் தோட்டக்காரனும் செய்த செய்கைகளை மனத்துக்கொண்டு உலகப்பற்றுகளிலிருந்து தன்னை மீட்டுக்கொண்டு சாரணருடைய அற உபதேசம் கேட்டு அதன்படி செயற்படத் தன்னை பக்குவப்படுத்திக் கொண்டான்.

திறைமன்னர் உய்ப்பத் திருநிற்பச் செங்கோல் நடப்பக் குறைவின்றிக் கொற்றம் உயரத்தெவ்வர் தேர்பணிய உறைகின்ற காலத்து அறம் கேட்டுஉரும்உற்ற பாம்பின் அறிவன் அடிக்கீழ் அரசுஅஞ்சித் துறந்த வாரும் - சீவக 27

எனச் சீவகன் அரசு பதவியை விடுத்து ஆன்ம நலன் கருதித் துறவுநிலையை மேற்கொண்ட திறத்தில் 'கட்டில் நீத்த பால்' என்ற அறவெற்றியைக் காண்கிறோம்.

ஒருவர் தம் பதவியை நீப்பதன்முன் தக்கவர் ஒருவரை அப்பதவியில் அமர்த்திய பின்னரே தாம் பதவி துறத்தல் வேண்டும். சீவகன் தன் தம்பி நந்தட்டனிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஒப்படைக்க விரும்பினான். ஆனால் நந்தட்டனோ வளமான அந்நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பை விரும்பாமல், தன் வாழ்நாள் முழுதும் அண்ணனுக்குத் தொண்டு செய்து அவனைப் பின்தொடர்தலையே விரும்பினான். தனக்குக் கிட்ட இருந்த அரசாட்சியை வேண்டா என்று துறந்த நந்தட்டனிடத்தும் 'கட்டில் நீத்த பால்' என்ற அறவெற்றி நிலவுதலைக் காண்கிறோம்.

நந்தட்டனோ 'ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நான்' என்று திறத்தில் சீவகனுக்குத் தொண்டு செய்தலையே தன் வாழ்க்கைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டவன். 'கரும்பலால் காடு ஒன்று இல்லாக் கழனிசூழ் பழன நாடும் அரும்புலாம் கண்ணி விண்ணோர் துறக்கமும் வீடும் வேண்டேன் ; அரும்புலாய் அலர்ந்த அம்மென் தாமரை அளைய பாதம் விரும்பியான் வழிபட் டன்றோ வாழ்வதென் வாழ்க்கை என்றான்'...2902 'சீவகற்கு இளைய நம்பி ஒன்றும்மற்றரசு வேண்டான் உவப்பதே வேண்டினானே'-2903

நந்தட்டன் இவ்வுலக இன்பம், சுவர்க்க இன்பம், வீடுபேற்றின்பம் எல்லாம் தன் அண்ணனுக்குச் செய்யும் தொண்டே என்பதனை உறுதியாகக் கொண்டிருந்தமையின் 'கட்டில் நீத்த பால்' என்ற அறவெற்றி அவனுக்கு எளிதில் கிட்டுவதாயிற்று.

3. 'எட்டுவகை நுதலிய அவையம்' - தொ.பொ.76

ஒரு நாட்டிற்கு முதல் நீதிபதி அரசனே. அவனுக்கு உதவியாக எண்வகைச் சிறப்புடைய சான்றோரே நீதிபதிகளாகத் தகுதியுடையவர்கள். ஒரு நாட்டின் சிறப்பு அந்நாட்டில் வழங்கப்படும் நடுவுநிலை தவறாத நீதியை உட்கொண்டே கணக்கிடப்படும். வழக்கின் உண்மை கண்டு நீதி வழங்க இயலாதவர்கள் தம் இயலாமையை ஒத்துக்கொள்வதே நீதிநெறியாகும்.

குடிப்பிறப்பு கல்வி குணம் வாய்மை தூய்மை
 நடுச் சொல்லும் நன்னெறி ஆக்கம் - கெடுக்கும்
 அழக்காறு அவாவின்மை அவையிரண்டோ டின்ன
 இழுக்கா அவையின்கண் எட்டு

குடிப்பிறப்பு என்னும் நல்லாடையை உடுத்து, அரிதின் முயன்று
 கற்ற கல்வியாகிய மாமகளைப் பூண்டு, சிறந்த நல்லொழுக்கமாகிய
 அணிகளை அணிந்து, மற்றவர் தம்மை விரும்புமாறு வாய்மை என்ற
 உணவை உண்டு, தூய்மையாகிய உயிர்க்காதல் என்னும் இன்பத்தை
 நுகர்ந்தவாறு, நடுவுநிலை என்னும் பெரிய இல்லத்தில் வாழ்ந்து,
 அழக்காறாமை அவாவின்மை என்னும் இருபெருஞ்செல்வத்தையும் தம்
 நன்முயற்சியால் ஈட்டும், பிறரிடம் தோற்கும் நிலைமையைப் பெறாத
 நாவன்மை உடைய மேலோர் நிரம்பிய பெரிய அவையினருடன்,
 அவரவர் செய்த வினைக்கு ஈடாகப் பலவகைப் பிறப்புக்கள் எடுத்த
 புன்புலால் யாக்கையோடு, இப்பரந்த இடத்தை உடைய உலகில், மனிதப்
 பிறவியில் தோன்றிய யாம், ஒரு நாளாவது உடன் உறைந்து நீதிவழங்கும்
 நெறியினைக் கண்டு மகிழ்வோமாக - என்று பொருள் தரும்.

குடிப்பிறப்பு	உடுத்துப்	பனுவல்	குடி
விழுப்பே	றொழுக்கம்	பூண்டு	காமுற
வாய்மை	வாய்மடுத்து	மாந்தித்	தூய்மையின்
காதல்	இன்பத்துள்	தங்கி	தீதறு
நடுவுநிலை	நெடுநகர்	வைகி	வைகலும்
அழுக்கா	றின்மை	அலாஅஇன்	மையென
இருபெரு	நிதியமும்	ஒருதாம்	ஈட்டும்
தோலா	நாவின்	மேலோர்	பேரவை
உடனமர்	இருக்கை	ஒருநாள்	பெறும்எனின்
பெறுகதில்	அம்ம,	யாமே!	வரன்முறைத்!
தோன்றுவழித்	தோன்றுவழிப்	புலவுப்	பொதிந்து
நின்றுழி	நின்றுழி	ஞாங்கர்நில்	லாது
நிலையழி	யாக்கை	வாய்ப்	பஇம்
மலர்தலை	உலகத்துக்	கொட்கும்	பிறப்பே.

என்னும் ஆசிரிய மாலைப் பாடலை நோக்குக.

இவ் அவையத்தாரிடம் காணப்பெறும் சிறப்பினைச் சீவகன் குணமாலை சுரமஞ்சரி ஆகிய இருவருடைய சுண்ணங்களின் நிறம் அறிந்து அவர்களுக்கு நீதி வழங்கிய செயலில் காண்கிறோம்.

சுரமஞ்சரியும் குணமாலையும் சிறந்த தோழியர். அவர்களுள் யாருடைய சுண்ணம் சிறந்தது என்பதன்கண் போட்டி மனப்பான்மை ஏற்பட்டது. அவர்கள் தம் சுண்ணங்களை முறையே தம் சேடியர்களாகிய கனக பதாகை, மாலை என்பவர் வாயிலாக உண்மை அறிய அனுப்ப, அவற்றைக் கண்ட அறிவு சான்ற இளையவரெல்லாம் அவை தரமானவை என்று அறிந்தார் அன்றி அவற்றின் உயர்வு தாழ்வு அறிய இயலாதவராக இருந்தனர். அவர்கள் சேடியர் இருவரையும் உண்மையை உணருமாறு சீவகனிடம் அனுப்பினர். சேடியர் இருவரும் சீவகனை அணுகித் தாம் வந்த காரியத்தைக் கூறச் சீவகன் சுண்ணால் பார்த்த அளவிலேயே குணமாலையின் சுண்ணமே மேம்பட்டது எனக் கூறினான். அதனைக்கேட்ட சேடியர் மற்ற இளையர் எல்லோரும் உண்மையை அறிய இயலாமல் மயங்கி நிற்பவும் நீ சுண்ணால் பார்த்த அளவிலேயே இரண்டனுள் எது மேம்பட்டது என்று கூறி விட்டாயே! நீயும் அவர்களுடனே தானே கல்வி பயின்றாய்? நீ உண்மை கூறுவாய் என்று தானே உன்னை நோக்கி வந்தோம். நன்கு ஆராய்ந்து முடிவு சொல்வாயாக என்றனர். சீவகன் இவை இரண்டும் நல்ல சுண்ணங்களே. இவற்றுள் கோடையில் தயாரித்த குணமாலையின் சுண்ணமே சிறந்தது. குளிர் காலத்தில் தயாரித்த சுரமஞ்சரியின் சுண்ணம் சற்று தரம் குறைந்தது! என்று தன்முடிவுக்குக் காரணமும் கூறினான். அதைக் கேட்ட சேடியர் ஒருவரிடம் விருப்பம் மிகுந்திருந்தால் அவருடைய தீய பொருளும் நல்ல பொருளாகி விடும். ஒருவரிடம் வெறுப்பு இருந்தால் அவருடைய நல்ல பொருளும் தீய பொருள் ஆகிவிடும் என்பதனை உலகில் காண்கிறோம். எது உயர்ந்தது எது தாழ்ந்தது என்பதனை எங்கள் உள்ளம் ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு விளக்கி முடிவு கூற வேண்டும் என்றனர். "யான் கூறியதனை மற்ற சான்றவர் வாயிலாக மெய்ப்பித்தால் ஏற்றுக் கொள்வீர்களா?" என்று சீவகன் சேடியரை வினவினான். அதற்குச் சேடியர் 'இந்த நாட்டு மக்களுள் நீ கூறியதற்கு மாறாகக் கூறுவார் ஒருவரும் இரார். ஆதலின் பறவை முதலியவற்றின் செயலைக் கொண்டு எங்களுக்கு உணர்த்த வேண்டும்' என்று வேண்டினர். சீவகன் நறுமணத்திலே பழகிய சுரும்பு, வண்டு, தேன், மிஞிறு என்ற நால்வகைத்

தேனீக்களையும் விளித்து “இந்த இரண்டு சுண்ணங்களிலும் மேம்பட்டதனை உண்டு கீழ்ப்பட்டதனை உண்ணாது புறக்கணித்து விடுங்கள்” என்று கூறி இருவர் சுண்ணங்களையும் வானில் தூவிவிட, தேனீக்கள் குணமாலையின் சுண்ணத்தை உண்டு சுரமஞ்சரியின் சுண்ணத்தைப் புறக்கணித்துவிட்டன. இச்செயலால் சேடியர் இருவருக்கும் அவர்கள் மனம் அமைதியுறும் வகையில் சுண்ணங்களின் உயர்வு தாழ்வுகளை உணர்த்திய திறத்தில் அவையத்தார் நீதிவழங்கும் திறன் சீவகனிடம் இருத்தலைக் காண்கிறோம்.

உலகப்பற்றுடைய இல்லறத்தார்களே பெரும்பாலும் நீதிமன்றங்களை அணுகக்கூடியவர்கள். பற்றற்ற துறவியர் இன்பம் துன்பம் இரண்டனையும் ஒருபடிப்படக் கருதுவராகலின் அவர்கள் எதனையும் விதிப்பயன் என விடுத்து யாரிடமும் நீதியை எதிர்பார்க்க மாட்டார்கள். அத்தகைய சான்றோருடைய குழுவில் ஆசிரியர், உபாத்தியாயர், சாதுக்கள் என்ற துறவு நிலைச் சான்றோர்களைக் காணலாம். இவர்களுடைய குழு,

“பன்மாண் குணங்கட்கு இடனாய்ப் பகை நண்பொடு இல்லான்
தொன்மாண்பு அமைந்த புனைநல்லறம் துன்னி நின்ற
சொல்மாண்பு அமைந்த குழு” சீவக-3

உறவும் பகையும் இல்லாதான் கூறிய நற்குணங்களுக்கு இருப்பிடனாய், பழைதாகிய மாட்சிமை அமைந்த அறத்தைப் பற்றி நின்ற குழு எனப்படும். இந்த நல்லறக் குழுவினுள்ளார் யாவரும் முத்தி நிலைக்குத் தம்மை உயர்த்தி அநந்தஞானம், அநந்தவீரியம், அநந்ததரிசனம், அநந்தசுகம், ஆதியின்மை, நாமமின்மை, கோத்திரமின்மை, அழியாஇயல்பு என்ற எண்வகைப்பேறுகளையும் பெற முயல்வராதலின், துறவு நிலையில் உள்ள குழுவினர் “எட்டுவகை நுதலிய அவையத்தார்” என்று கூறப்பெறுவர். சீவகன் துறவு நிலை எய்திக் காதி சுகாதி கருமங்களை வென்று எண்வகைச் சிறப்புக்களையும் பெற்றமை சீவக 3082, 88 முதலிய பாடல்களால் அறியப்படும்.

கட்டில் நீத்த துறவு உள்ளத்தார் எட்டு வகை நுதலிய சிறப்புகளைப் பெறச் சாதுசங்கத்தைச் சார்ந்திருப்பது இயைபுடைய செய்தி அன்றோ?

4. "கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமை" - தொ.பொ.76

உலகில் வாழும் பலதிறப்பட்ட மனிதர்களும் அறநூல் முதலியவற்றால் விதித்தன செய்தல், விலக்கியன ஒழித்தல் கூறும் ஒழுக்கத்தொடு பொருந்திய காட்சியராய், மனத்தால் நமக்கு வகுக்கப்பட்ட ஒழுக்கங்களைக் குறிக்கொண்டு ஐம்பொறி வசப்படாது தத்தம் கடமைகளினின்றும் வழுவாது வாழ்தல் நான்காவது அறநெறியாம்.

அறத்தைப் பொது அறம் எனவும் சிறப்பு அறம் எனவும் பகுத்துப் பொதுவான குடிமக்களுக்கு வகுக்கப்பட்ட அறங்கள், சிறப்பாக ஆசிரியன், மாணாக்கன், தேவியர், மைத்துனன், தோழி, பலவகை மகளிர், நண்பர், தம்பி, கன்னியர், அரசர் முதலியர் பற்றிய அறங்கள் என்பனவற்றைச் சீவக சிந்தாமணி கூறுவனவற்றை நோக்குவோம்.

பொதுவாக நன்மகனுக்கு ஒதப்பட்ட தொழில்கள் ஆற்றுதல், போற்றுதல், பண்பு, நண்பு, அறிவு, செறிவு, நிறை, முறை, பொறை என்ற ஒன்பதும் (கலி. 133) பழந்தமிழ் இலக்கியம் குறிப்பிடும் செய்தியாகும். அவற்றை முறையே காண்போம்.

I ஆற்றுதல் என்பது ஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்

அஃதாவது துன்புறும் உயிர்கள் துயர்துடைப்பதாகிய ஆன்மநேயம்

1. வேடர்களால் பசுக்கள் கவரப்பட்டதால் வருந்திய ஆயர்களின் துயரை, அப்பசுக்களை நலிவின்றி மீட்டுக் கொடுத்துத் துடைத்த சீவகனுடைய செயல். (691)
2. வேடர்களோடு போரிட்டுப் பின்வாங்கிப் பசியுடன் வருந்திய கட்டியங்காரனுடைய படைவீரர்கள் பசியைப் போக்கத் தீம்பயறு இயன்ற சோறு, செப்பின் ஆயிரம் மிடா, நீங்கா நறுநெய்வெள்ளம், கன்னல் ஆயிரம்குடம் அனுப்பிய மனிதநேயச் செயல் (692)
3. மக்கள் போக்குவரவுக்கு இடையூறாக இடையே தடுத்துக் கொண்டிருந்த பாறையை அப்புறப்படுத்தி மக்கள் போக்குவரவை எளிமையாக்கிய செயல் (690)
4. அந்தணர்கள் உண்பதற்குச் சமைக்கப்பட்ட உணவைத் தீண்டிய நாய் அவர்களால் நையப்புடைக்கப்பட, அஃது உயிர் போகும் தருவாயில் அதன் உள்ளத்துப்பக்குவம் அறிந்து அதன் செவியில் ஐந்து அமிர்தம் எனப்படும் பஞ்ச நமஸ்கார மந்திரத்தை ஒதி விஞ்சையனாகப்பிறக்கச் சீவகன் வாய்ப்பளித்த செயல்.

5. பல்லவ தேயம் செல்லும் வழியில் காட்டுத்தீயில் அகப்பட்ட யானைத்திறளைத் தனக்கு சுதஞ்சணன் உபதேசித்த மந்திரத்தை உச்சரித்து மழை பெய்வித்துத் தீயை அவித்துச் சீவகன் காப்பாற்றிய செயல்.
6. பல்லவர் தேயத் தலைநகரான சந்திரதீபத்தில் பாம்பு தீண்டியதால் உயிர் துறக்க இருந்த பத்மாவதியை தன் மந்திர வலிமையால் நஞ்சினைப் போக்கிச் சீவகன் பாதுகாத்த செயல்.
7. கட்டியங்காரன் ஆட்சியில் செல்வத்தை இழந்து வருந்தியவர்களுக்கும், நோக்கு ஒழிந்து ஒடுங்கியவர்கள், நோய் கொளச் சாம்பியவர்கள், கொண்டாரால் புறக்கணிக்கப்பட்ட மகளிர் முதலான நலிவுற்றவர்களுக்கும் எல்லா வித உதவிகளையும் அரசன் ஆகிய பின் சீவகன் செய்த செயல்.

இன்னோறன்ன செயல்கள் தன்னுயிர் தான் பரிந்து ஒம்புமாறு போலச் சீவகன் மண்ணுயிர் அனைத்தையும் ஒம்பி வாழ்ந்த ஆன்மநேயத்தை குறிப்பன.

II போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை :-

தன்னோடு உடன் வாழ்தலை விரும்பி தன்னைப்பியாது வாழ்ந்தவர்களை மிகவும் தேவைப்பட்ட இடத்தன்றிப் பிற நிலைகளில் பிரியாது உடன் வாழ்தல்.

சீவகன் பாலப்பருவம் தொடங்கி அவனோடு கல்வி பயின்று ஆட்சிக்காலத்தும் அவனோடு உடன் இருந்து, துறவு வாழ்க்கையிலும் அவனைப்பின் தொடர்ந்த புத்திசேனன், பதுமுகன், சீந்தன், தேவதத்தன் என்ற துணைவர் நால்வரையும் பசு மீட்டல், வீணைப்போரில் வெகுண்டு வந்த மன்னரை எதிர்த்தல், கட்டியங்காரனுடன் போரிடல் போன்ற எல்லா சூழ்நிலைகளிலும் பிரியாது செயல்பட்டான். பின் தன் துறவு நிலையிலும் தன் தோழர் நால்வராலும் பின் தொடரப்பட்டான். அவனுடைய பிரிய நண்பர்கள் நால்வரும் இறுதி வரை பிரியா நண்பர்களாக இருந்தனர். (1793-95, 2569, 3132, 3133 போல்வன).

III பண்பு எனப்படுவது பாடு அறிந்து ஒழுகல்

பண்பாவது உலகில் நன்மக்களிடையே நடைபெறும் செய்திகளை அறிந்து தானும் அதற்கு ஏற்பப் பின்பற்றி வாழ்தலாம்.

1. சீவகன் செல்வச் செருக்கின்றி அச்சணந்தி ஆசிரியரிடம் வழிபாட்டோடு பூமகன் புலம்பிவைகக் கல்வி பயின்றமை. (367)
2. ஆசிரியன் "ஆண்டு நேர் எல்லைத்தாக கட்டியங்காரன் திறந்து அழற்சியின்மை வேண்டுவல்" என்று கூறியதை இடுக்கண் வந்த போதும் வழுவாமல் காத்தமை. (393, 1090).
3. தாதையார் உவப்பச் செய்வான் போரிட முயலாது கச்சிட்டுப் பிணித்தாற் போலத் தன் மனத்தைப் பிணித்துக் கட்டியங்காரன் வீரர்களுடன் வாளாசென்றமை. (1990, 1748).
4. காந்தருவதத்தையைத் தாம் அடைந்திடக்கருதி தன்னிடம் போரிட வந்த வேந்தரைப் போரிடாமல் உயிருடன் திருப்பியனுப்பக் கருதி அவர்களிடம் பதுமுகனைக் கொண்டு தண்ணிய சிறிய வெய்யதழற் சொற்களால் உரையாடல் செய்தமை. (747 -57).
5. குணமாலையை மதயானை தாக்க வரும் போது பெண் உயிர் அவலம் நோக்கிச் சீவகன் அவளை மதயானையின் தாக்குதலில் தப்பிச் செல்ல உதவியமை. (978, 981).
6. அநியாயமாக அரசர் பலரை நைவிக்க நேர்ந்த செயலுக்கு கழுவாய் தேடி இறைவனை வணங்கியமை. (820, 21).
7. ஸ்ரீ கோயில்கள் உள்ள இடங்களில் எல்லாம் போற்றி வணங்கியமை. (1239, 1417 முதலியன).
8. தான் அரசு வருணத்தன் ஆதலின், கோவைசியர் மரபில் தோன்றிய கோவிந்தையைத் தான் முதல் மனைவியாக ஏற்றல் மரபன்று என்று தன் வைசியர் குல நண்பன் பதுமுகனுக்கு அவளை மணம் செய்து வைத்தமை (483, 89). போல்வன சீவகன் உலக நடைக்கு முரணான செயல்களில் ஈடுபடாமையை இயம்புவனவாம்.

IV நட்பு எனப்படுவது தன்கிளை செறாமை

நட்பு எனப்படுவது எந்த நிலையிலும் தன் நண்பர்களை வெகுளாதிருத்தல்.

சீவகனைத் தேடிக் கண்டு பிடிக்கும் நோக்குடன் அவன் நண்பர் நால்வரும் சிறு படை திரட்டி மத்திய தேசத்து ஏமமாபுரத்தின்

பசுக்கூட்டங்களைக் கவர, அவர்களை எதிர்க்கச் சீவகன் படையோடு வருதலைக் கண்டு பதுமுகன் தன் அம்பினைச் சீவகனை நோக்கி முன்பின்னாகச் செலுத்தச் சீவகன் துண்ணவர் தம் நண்பர் என்பதனை அறிந்து போரை நீக்கி அவர்களை வரவேற்று உபசரித்த செய்தி அவன் நண்பர்பால் கொண்ட அன்பினை வெளிப்படுத்துவதாகும். தன்னைக்காண அநங்கமாலைத் தோழியாக நடித்து வந்த, தன் அன்புக்குரிய தேசிகப்பாவையை தன் அரண்மனையில் சீவகன் தன்னுடனேயே வைத்துக் கொண்ட செய்தியும் அவன் செல்வச் செழிப்பு ஏற்பட்ட அளவில் பண்டை நட்பினை மறவாமையை உணர்த்தும். (1863, 2593).

V அறிவேனப்படுவது பேதையார் சொல் நோன்றல்

உண்மையை அறியாதவர்கள் கூறும் பொருத்தமற்ற சொற்களைப் பொறுத்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தும் வகையில் மறு மாற்றம் தருதல்.

சீவகனுடைய பிறப்பையும் சிறப்பையும் அறியாது அவனுடைய அழகில் ஈடுபட்டு அவன் வீணாகத் தம்முடன் போரில் ஈடுபட்டு இறந்து போதலை விரும்பாத குறுநில மன்னர்கள் அவன் வாணிகன் மகன் என்று "சீவகனே! உன்னுடைய உயிர் உனக்கு முதல். காந்தருவத்தை உனக்குக் கிட்டிய இலாபம் லாபத்தை நினைத்து முதலாகிய உன்னுடைய உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளாதே ; அறிவுடையார் ஆக்கம் கருதி ஊதியம் இழக்கும் வினையைச் செய்தலில் ஊக்கம் கொள்ளார்" என்று கூறிய வழிச் சீவகன் அவர்களை வெகுளாது பண்டமாற்றுச் செய்தல் வாணிகத் தொழில் யான் என் அம்புகளை உங்களிடம் பண்டமாற்று செய்து உங்கள் செல்வம், உயிர் போன்றவற்றை உங்களிடமிருந்து பெறுவேன் என அவர்கள் கூற்றுக்கு மறுமாற்றம் கூறிய சொற்களில் சீவகன் பேதையருடைய கூற்றுக்களை பொருளுடைய சொற்களாக மனம் கொள்ளாமை போதரும் (770,771)

அநங்கமாலையின் கணவன் பசுநந்தன் அவளுடைய இழிதக்க மனநிலை அறியாது அவளை கற்பரசியாகக் கருதிய பேதமைக்கு இரங்கி அவள் உண்மைநிலையை அவனுக்கு உணர்த்தாது அவனுக்கு வசிய மந்திரம் உபதேசம் செய்து அவனை அநங்கமாலையுடன் கூட்டிய செய்தியும் சீவகனுடைய பேதையார் சொல் நோன்றலுக்கு எடுத்துக்காட்டாகும் (1600)

6. செறிவு எனப்படுவது கூறியது மறாமை

சான்றோர்கள் தன்னிடம் கூறும் செய்திகளை மறுக்காது உடன்பட்டுச் செயற்படல்.

இன்னும் ஓராண்டு முடியுமளவும் கட்டியங்காரனிடம் போரிடல் வேண்டா என்று ஆசிரியர் அச்சநந்தி கூறிய சொற்களைச் செவியேற்று அவர் கூறியதை நிறைவேற்றச் சீவகன் ஓராண்டு கறந்து உறைந்த செய்தி கூறியது மறாமைக்கு எடுத்துக்காட்டு (393)

மத்திம தேயத்து ஏமமாபுரத்து மன்னன் தடமித்தன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க அவனுடைய மக்கள் ஐவருக்கும் திறம்பட இரண்டு திங்கள் அளவில் தனுர்வேதம் கற்பிக்கச் சீவகன் இசைந்து செயற்பட்ட செயலும் அவனுடைய கூறியது மறாமைக்கு எடுத்துக்காட்டு. (1647)

கேமசரி, கனகமாலை, விமலை என்பவருடைய தந்தைமார்கள் தத்தம் மகளிரின் சாதகப்படி அவர்கள் சீவகனுக்கே உரியவர்கள் என்று விதிக்கப்பட்ட செய்தி, அவர்கள் வாழ்க்கையில் மெய்யான செய்தியை எடுத்துக்கூற அம்மகளிரைச் சீவகன் மணக்க இசைந்தமையால் செறிவுக்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டாகும் (1451,1472,1686,1978).

7. நிறை எனப்படுவது மறை பிறர் அறியாமை

தான் அரசன் மகன் என்று தன் ஆசிரியரால் உணர்த்தப்பட்ட சீவகன் (389) அச்செய்தியை தன் நண்பர்களிடத்தும் வெளியிடவில்லை. தன் குல வழக்கத்திற்கு ஊறு நேராமல் கோவிந்தையை மணக்க நேரிட்ட போதும் காந்தருவதத்தை திருமணச் சடங்கின் போதும் தன் பிறப்பை மறைவாகப் பாதுகாத்தான். தன் தாய் துயர மிகுதியால் தன்னை மறந்து புலம்பியவிடத்து வெளிப்பட்ட தன் பிறவிச் செய்தியைத் தன்னிடம் கூறிய நண்பர்களிடமும் அதனை இரகசியமாகச் சில காலம் வைத்திருக்குமாறு எச்சரித்தான். இவ்வாறு சீவகன் மறைபிறர் அறியாமல் காத்த திறமாகிய நிறையைக் காண்கிறோம் (483,489,834,2201)

8. முறை எனப்படுவது கண்ணோடாது உயிர்வெளவல்

முறையாவது பெருந்தவறு செய்தவர்களைக் கண்ணோட்டத்தால் தண்டனையின்றி விடாது, அவர் தம் உயிரை நீக்குதல்.

வீணைப்போரில் காந்தருவத்ததை சீவகனிடம் தோற்ற உடனே அவனுக்கு மணமாலை சூட்டி அவன் மனைவியாகி விட்டாள். அவள் பிறன் மனைவி என்ற எண்ணமின்றி அவளை அடையும் நோக்குடன் சீவகனை எதிர்த்து வந்த அரசர்களைச் சீவகன் பிறன் மனைவியை விரும்பும் தீயவர்களுக்கு மரண தண்டனை வழங்குவதே அரச நீதி என்ற கருத்தில், அவர்கள் உயிரைப் போக்கினான்.

நன்மன வேந்தர்கள் நகைத்தற்கு இடமாகிய பிறர் மனைவியை நயத்தலை இனி எடுக்கும் உடம்புகளிலும் பொருந்தாதீர் என்பன போலச் சீவகன் சுடு சரங்கள் புன்மனவேந்தருடைய கவசத்தைக் கீறி மார்வைத் தீண்டி உயிரைக் கவர்ந்தன.

நன்மன வேந்தர் தங்கள் நகை, மணி மார்பம் நக்கிப் புன்மன வேந்தர் தங்கள் பொன்அணிக் கவசம் கீறி இன்னுயிர் கவர்ந்து தீமை இனிக்கொள்ளும் உடம்பினாலும் துன்னன்மின் என்ப வேபோல் சுடுசரம் பரந்த அன்றே - 799 என்ற பாடலை நோக்குக.

கோது என்று கழிக்கப்பட்ட தீக்குணங்களிலெல்லாம் கோது என்று கழிக்கப்படும் செய் நன்றி கோறல் என்ற தீக்குணமே வடிவெடுத்த கட்டியங்காரன் (240) என்றும் கலியரசனை அவன் மக்கள் நூற்றுவரோடு அழித்த செயலும் சீவகன் கண்ணோடாது உயிர் வெளவியதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

9. பொறை எனப்படுவது போற்றாரைப் ப்பாறுத்தல்

பகைவர்களைச் சார்ந்தவர்களைத் துன்புறுத்தாது அவர்களுடைய நிலையை நோக்கி அவர்களுக்குத் தீங்கு யாதும் செய்யாது அவர்களுக்கும் நன்மை செய்தலே பொறை எனப்படும்.

கட்டியங்காரன் இறந்தபின் அவன் உரிமை மகளிர் பலவகைப் பருவத்தினராய் இருந்தனர். சீவகனுடைய வீரர்களை கண்ட அளவில் அவர்கள் புலியைக் கண்ட மான் போல நடுங்கினர்.

கருமை உடைய கழுத்தை உடைய நாகங்கள் கருடன் வாய்ப்பட்டு உய்யா; அது போல எமக்கும் உய்தல் இன்று என்று கருதி உள்ளம் உருகல் வேண்டா! மடவீர்! யான் நும்மை நோவனவற்றைச் செய்யேன்; ஆதலால் இனிய மொழியீர்! கழுநீர் முத்தைக் காய்வதுபோல அமுதல் வேண்டா; வளைக்கையினீர்! நும் மன்னன் நும்க்குத் தந்த சீவி

தங்களை யாமும் இவ்விடத்தே தருவோம். அவற்றைக் கொண்டு ஈண்டு இருந்தும் உயிர்வாழ்மின் அன்றி ஈங்கு நின்றும் பொன்னைக் கொண்டு வெளியிடங்களில் போயும் உயிர் வாழ்மின் இரண்டில் நும் கருத்துப்படி செய்மின்! என்று சீவகன் கட்டியங்காரனுடைய உரிமை மகளிரிடைக் கூறிய கூற்றில் அவனுடைய போற்றாரைப் பொறுக்கும் பொறையுடைமையைக் காண்கிறோம்.

'மையார் அணல மணிநாகம் கலுழன்வாய்ப்பட்டு
உய்யா, என நீர் உடன்று உள்ளம் உருகல் வேண்டா' - 2345

'மண்கேழ் மணியின் நுழையும் துகில் நூலின் வாய்த்த
நுண்கேழ் நுகுப்பின் மடவீர்! நும்மை நோவ செய்யென்
ஒண்கேழ்க் கழுநீர் ஒளிமுத்தம் உமிழ்வதேபோல்
பண்கேழ் மொழியீர்! நெடுங்கண் பனி வீழ்த்தல் வேண்டா' - 2346

'என் உங்கட்கு உள்ளம்? இலங்கு ஈர்வளைக் கையினீரே!
மன் இங்கு வாழ்வுதருதும் ; அவற்றானும் வாழ்மின்;
பொன் இங்குக் கொண்டு புறம் போகியும் வாழ்மின் என்றான்;
வில் நுங்க வீங்கி விழுக்கந்தென நீண்ட தோளான் - 2347

என்பன நோக்குக.

இதுகாறும் நற்குடிமகளிடம் காணப்படும் கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமையைக் கண்டோம். இனி இக்கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமையைச் சிறப்பாக ஒவ்வொரு வகை மக்களிடமும் காண்போம்.

தொடரும்

நூல் மதிப்புரை

இரா. சதாசிவம்

நூல் : திருக்குறள் - தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் உரை
அருள்நெறிப் பதிப்பகம், குன்றக்குடி - 630 206.
விலை ரூ.160 பக்கங்கள் 360.

திருக்குறளுக்குப் பதினமர் பண்டு உரை செய்துள்ளனர். அவர்களுள் மணக்குடவர், காளிங்கர், பரிமேலழகர் போன்றவர்களுடைய உரை அறிஞர் உலகில் ஆராய்ச்சிக்குரியதாக உள்ளது. புதிய உரைகள் பல வந்தவண்ணம் உள்ளன. உரை ஆசிரியர்கள் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லாமல் விட்டதனாலும் சிந்தனையில் புதிய கருத்துக்கள் திருக்குறளைக் கற்கும் போது தோன்றுவதனாலும் அக்கருத்துக்கள் கற்பவர்களுக்கு அறிவு நலம் சேர்ப்பவை என்று கருதுவதாலும் புதிய உரைகள் தோன்றுகின்றன. எளிமையும், இனிமையும் உடைய உரைகள் தேவை என்று கருதுவதாலும் புதிய உரைகள் தோன்றுகின்றன. தங்களுடைய வாசகர் வட்டத்திற்குரிய நடையில் திருக்குறள் கருத்துக்களைத் தர வேண்டும் என்னும் விருப்பத்தாலும் புதிய உரைகள் தோன்றிய வண்ணம் உள்ளன.

அடிகளார் உரை மரபுவழியாகத் தோன்றாமல் தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் உலகத்தில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களை மனதில் கொண்டு திருக்குறளைச் சிந்தித்திருக்கிறார் என்பதைக் காட்டுகிறது. உரையாசிரியருடைய பழுத்த அனுபவ ஞானம் சிந்தனைவளம் உரையில் ஒளிர்வதைக் காணமுடிகிறது.

அறன் வலியுறுத்தல் என்னும் தலைப்பை விளக்கும்போது சாதி முதலிய புன்மைச் சார்பும் பொருள் முதலியன சேர்க்கும் தற்சார்பும் ஆணவச் சார்பும் இல்லாதவர்கள் சொல்லுவதே அறம் என்று அறிக எனக் கூறுவது காலத்திற்கு ஏற்ற விளக்கமாகும். பண்டை ஆசிரியர்கள் சிறப்புடை மரபின் என்னும் புறநானூற்றுச் செய்யுளை மேற்கோள் காட்டுவார்கள். ஆனால் அக்கருத்து போதாது. இன்று வாழும் மனிதர்க்கு உறைக்கும் வகையில் அடிகளார் விளக்கம் அளித்திருப்பது போற்றுவதற்குரியதாகும்.

169வது குறளில் நினைக்கப்படும் என்னும் தொடருக்கு அடிகளார் குறித்திருக்கும் விளக்கம் ஆழ்ந்த பொருள் நிறைந்ததாகும். அரசியற்கொள்கை, அரசின் முறைபிறழ்ந்த சட்டங்களினால் துன்பமும் துயரமும் வறுமையும் உற்று நலிந்த குடும்பங்கள் பல ; இவ் உண்மையை தக்க இடத்தில் ஆசிரியர், அறநூற் கொள்கைக்கு முரணான சமூக

அமைப்பு இயற்கை என்று கொள்ளத்தக்க தன்று. ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டிய ஒன்று. அரசின் முறைபிறழ்வதாலும் இம் மாறுபாடுகள் நிகழலாம் என்பது கருத்து. அரசியல் பிழையும் இல்லை என்று துணிந்த பிறகு பழவினை என்ற முடிவுக்கு வரலாம் என்றகருத்து ஆழ்ந்த அனுபவப் பிழிவாகும்.

புகழ் என்ற அதிகாரத்தின் தலைப்பில் புகழ்வேறு விளம்பரம் வேறு இன்று விளம்பரமே நிலவுகிறது. புகழுடையார் யாருள்? என்று கேட்டிருப்பது கற்பவர்களைச் சிந்திக்க வைக்கிறது.

344வது குறள் விளக்கத்தில் அடிகளார் சுயவிமர்சனம் செய்யவும் தயங்கவில்லை என்பது நமது மடங்கள் உடைமைகள் அமைப்பு உடையன. இவ்வுடைமைகள் நடமாடும் கோயில்களைப் பேணவே அமைந்தன. இந்தப் பணி நடைமுறைக்கு வந்திருந்தால் மடங்களின் பெருமை உயர்ந்திருக்கும். இன்று அவை அப்பட்டமான ஒரு சுரண்டும் வர்க்கமாக அமைந்திருப்பது வருந்தத்தக்கது. என்னும் கூற்றால் தெளிவாகிறது.

பொருட்பாலிலும் ஆசிரியர் அறிவு நெறி நின்று அரசியல் அரிச்சுவடி தெரியாது, ஆட்சிபீடத்தில் அமர்ந்து மக்களை மயக்கும் முறையற்ற போக்கை இடம் அறிந்து காலத்திற்கு ஏற்றவகையில் சுட்டிச் செல்வது சாலச்சிறந்த உரையாகும். 385வது குறளில் இயற்றலும் என்னும் தொடரை விளக்கும் ஆசிரியர்.

மதுவகை விற்கும் கடைகளைத் திறத்தல், பரிசுச் சீட்டுக்களை விற்பல் ஆகியன திருக்குறள் கூறும் இயற்றலாகா. இவை புதிய பொருள்களைக் கொண்டு வரும் வாயில்களல்ல. மக்களிடத்தில் அதுவும் சாதாரண ஏழைகளிடத்தில் அவர்களை மயக்கத்திற்கும், ஆசைகளுக்கும் ஆட்படுத்த எடுத்துக்கொள்வதாகும். இதனை இயற்றல் என்று சொல்ல முடியாது. இது ஒரு அவலமிக்க சமூகஅரசியல் வரலாற்றைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிற உரையாக அமைந்துள்ளது.

இவ்வண்ணம் அடிகளார் காலத்தின் தேவை கருதி அரிய விளக்கம் அளித்திருப்பது பண்டிதத் தனத்தை விளக்க அல்ல ஒவ்வொரு குடிமகனும் மயக்கம் நீங்கி விடுதலை பெற உதவும் என்ற நம்பிக்கையில் அடிகளார் உரை விளக்கம் அமைந்திருப்பது பாராட்டுக்குரியதாகும்.

அரிய இந்நூல் கட்டுமானம் கவிக்கோ கட்டில் வந்திருந்தால் சிறப்பாக இருந்திருக்கும். அடுத்த பதிப்பில் திருத்தம் பெற வேண்டியவை.

குறள் எண்	பிழை	பிழைத்திருத்தம்
10	நீந்துவார்	நீந்துவர்
160	பெரியார்	பெரியர்
170	அழுக்காற்று	அழுக்கற்று
200	சொல்லறன்	சொல்லற்க
212	செய்தப்	செய்தற்
343	விட வேண்டும்	விடல் வேண்டும்
344	நோன்பிற்கு என்று	நோன்பிற்கு ஒன்று
379	எனின்	எவன்
393	கற்றவர்	கற்றோர்
391	கசடற	கசடறக்
395	ஏக்கங்கற்றும்	ஏக்கற்றும்
435	வருமுன்	வருமுன்னர்க்
524	சுற்றந்தால்	சுற்றத்தால்
538	அல்	இல்
604	உளற்று	உளற்றி
618	அறிவு அறிந்த	அறிவு அறிந்து
677	செயன்முறை	செயல்முறை
690	பயப்பனும்	பயப்பினும்
777	கழல்யாப்புக்	கழல்யாப்புக்
789	கொட்ன்றி	கொட்பின்றி
798	ஆற்றஅறுப்பார்	ஆற்று அறுப்பார்
848	எவவும்	ஏவவும்

திருக்குறள் மூலபாடத்தில் பிழை இன்றி வெளியிடுதல் இன்றியமையாத கடப்பாடாகும்.

பதிப்பாசிரியர்
பேராசிரியர். இரா. சதாசிவம்

ஆசிரியர் குழு

இராசா. திரு. T.N.S. முருகதாஸ் தீர்த்தபதி

பேரறிஞர். திரு. தமிழண்ணல்

பேரறிஞர் திரு. செ. கந்தசாமி

டாக்டர் திரு. ந. சேதுராமன்

பெரும்புலவர் திரு. இரா. இளங்குமரன்

பேரறிஞர் திரு. அ. தட்சிணாமூர்த்தி

திரு. சே. அரிராமநாதன்

திரு. வே. திருவரங்கராசன்

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க நூற்றாண்டு மலருக்கு

அறிஞர்களே!
புலவர்களே!
சான்றோர்களே!

தமிழ், தமிழ்ப் பண்பாடு,
தமிழ்ச் சமுதாயம், தமிழ்ச்சங்கம்
மற்றும்
வள்ளல் பாண்டித்துரைத் தேவர்
குறித்த கட்டுரைகளை வழங்குவீர்!

தொடர்பு முகவரி

பதிப்பாசிரியர்
செந்தமிழ்
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்,
மதுரை - 625 001.
போன் : (0452)-5575615

முதல்வர்
செந்தமிழ்க் கல்லூரி,
மதுரை - 625 001.
போன் : (0452)-2343707